

"יש לי יום חג

יש לי חג יום יום

יש לי יום חג - הללויה!"

אין בלוח השנה חודש עמוס אירועים ומגוון כמו חודש אייר, שאנו עומדים בסיומו. אין עוד חודש בו הטלטלות הרגשיות עזות כל כך, ובו המעברים בין שמחה לבין עצב כה חדים.

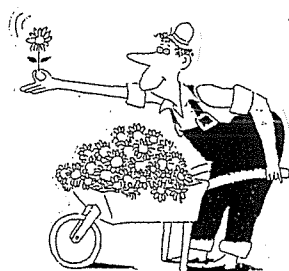
שבעים שנים מלאו למדינת ישראל, שבהם רשמה הישגים יוצאי דופן. אולם מה הופך אותנו לישראלים? השירים, המאכלים, הבגדים, המקומות והאנשים שהגיעו אליה מכל קצוות תבל - הם היוצרים את "החווייה הישראלית", שאלה ביקשנו שתתייחסו במשאל "מה הכי ישראלי בעיניך?"

בתשובות (המעטות) שקיבלנו למשאל גילינו הסכמה רחבה ברוב השאלות. אין פלא בכך, בהתחשב בעובדה שמדובר בדור מקימי המדינה ובדור השני שזוכר אף הוא רבים מאירועי המדינה בעבר. חסר לנו במשאל הקול הצעיר של אלה, שמכירים את המדינה רק כפי שהיא בעשורים האחרונים.

משאל זה הוא רק סימפטום לכך, שחסרים לנו צעירים ממשיכים בנר עציון אשר ישמיעו צלילים וקולות שונים ויזרימו בה דם צעיר. כנס הנקלטים שהתקיים ביום שישי האחרון בא לענות בדיוק על כך, בפתחו דלת לקליטה של קבע ולבניית בית בנר עציון. סוף סוף מתבהר האופק ויש תקווה אמיתית לדור ממשיך, שחלקו בני המשק וחלקו משפחות איכותיות שהגיעו אלינו מהחוץ. אכן, יש בקליטה החדשה סיכויים וסיכונים: היא מעודדת מצד אחד צמיחה והתחדשות אך מעוררת דאגה, מצד שני, למקומנו - החברים הוותיקים העתידים להפוך למיעוט. אין ספק, על כן, שהקליטה החדשה חייבת להיעשות בזהירות ומתוך מחשבה מרובה.

וביחד עם זאת, לאחר שנים רבות של ישיבה על הגדר וקליטת תושבים למגורים זמניים, אנו אומרים לנקלטים החדשים "ברוכים הבאים". מי ייתן והצטרפותכם אלינו תצעיד את המשק קדימה וביחד אתכם נייסד את "החווייה הנר עציונית" העתידית.

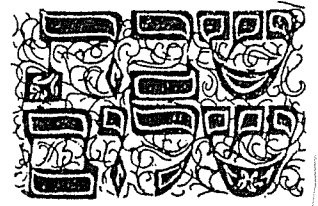
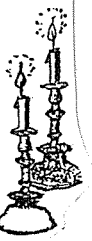
יום טוב לכולנו,

נירה ופסי

מערכת "בנר"

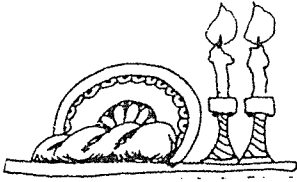

שבת שלום ועיר השלום

הרב רונן לוביץ

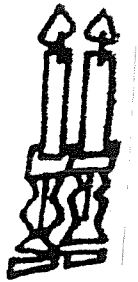
לשבתון ע"ז לפני קיצוצים אחרונים ואחרי הוספות אחדות

ברכה מוזרה ביותר היא הברכה "שבת שלום" בה אנו מברכים זה את זה בשבת. מה הקשר בין המילה "שבת", המתארת זמן, למילה "שלום" המתארת מצב? ומדוע לא נברך איש את רעהו בברכת "שבת טובה" או "שבת שמחה"? התשובה נעוצה כמדומני בעובדה ששבתית השבת אכן מכוננת מצב של שלום בין גורמים שונים הנמצאים במאבק וביריבות בשאר ימי השבוע.

עיקרון זה בא לידי ביטוי בשורה של היבטים משלימים:

- א. **השלום של האדם עם עצמו** יכול להתקיים רק כאשר האדם שובת מהמרוץ היום-יומי שטורד את מנוחתו. בששת ימי המעשה האדם עסוק במלחמת הקיום, ובשבת הוא שובת ממלחמה זו, ומפנים את התובנה שהמטלות של ימי החולין אינם מטרה לעצמם, וכי אסור להפוך לעבד נרצע לעבודה ולשעבד להם את הנפש והתודעה. השבת עוצרת את האדם מהנהיה אחרי עניינים שבחומר, ומכוונת אותו ליצור פנאי נפשי לעניינים שברוח, וכך היא מקדמת אצלנו את השלום האישי, הפנימי.
- ב. **שלום בין הגוף והנשמה** נוצר בשבת לפי תורת החסידות. בימות השבוע מתחוללת מלחמה בין נטיית האדם לתענוגות הגוף והחומר, לבין הכמיהה לרוחניות ולקרבת אלוהים. בשבת הופך העונג הגופני אף הוא למצווה, וכך נוצר שלום בין הגוף והנפש. הקידוש על היין מסמל יפה את קדושת השבת שעושה שלום בין גוף ונשמה. בקידוש אנו לוקחים את המשקה המשכר והממכר שאנשים שותים לסובאה, ומעלים את שתייתו לדרגת מצווה. מהאוכל - עושים בשבת סעודת מצווה, והאכילה לשם שבת מקדשת ומעלה אותו. אף הקשר בין איש ואישה מתקדש אצל תלמידי חכמים בשבת. החול והקודש, הגוף והנפש עושים בשבת שלום ביניהם. בשבת מתגלה שהנשמה והגוף משלימים זה את זה, הנשמה באה לידי ביטוי באמצעות הגוף, והגוף שואב את חיותו מהנשמה. לכן מצוות השבת להתענג ברוחניות וגשמיות, בתורה ותפילה ובסעודות ושינה.
- ג. **שלום בין איש ואישה** - בימות החול אנו אומרים כל יום שלום לבית, אך מרגע הדלקת הנרות נכנס שלום בבית. רגע לפני כניסת השבת מפלס המתח אף עלול לעלות, אך משנדלקו הנרות השלום מאיר את הבית.
- ד. **שלום בין הורים לילדים** - מנהג מקובל שהשתרש ברוב קהילות ישראל הוא לברך את הילדים בתחילת ליל שבת בברכת הכוהנים החותמת בשלום: "וישם לך שלום". ההורים והילדים שהיו שקועים כל השבוע בענייניהם השונים כל כך אלה מאלה מתאחדים בשבת סביב שולחן השבת.
- ה. **שלום בין אדם לחברו**. בימות השבוע פועלת ופועמת תחרותיות והישגיות, וניכרים הבדלי המעמדות בין אנשים במקומות העבודה, אך אלה נמוגים ומתבטלים בשבת. השבת יוצרת אחדות קהילתית ואווירה נינוחה, בה אנשים מרבים לברך לשלום כל מוכר, כל פרצוף שקצת מוכר, ולעתים קרובות גם את הזר.
- ו. **שלום בין האנושות ועולם הטבע** מתהווה בשבת, שכן האדם מפסיק להתערב בטבע, לשנותו ולשעבד אותו לצרכיו.
- ז. **שלום בין בני האדם למלאכים** - מיד עם כניסתנו מבית הכנסת הביתה מדי ליל שבת אנו פוצחים בשירת "שלום עליכם". זו כמדומני הפעם היחידה שאנו מברכים את המלאכים לשלום.

ח. **שלום בין עם ישראל לבורא עולם**, כאשר על-ידי זכירת מעשה בראשית בשבת, השבת הופכת לאות ברית בין עם ישראל לאביו שבשמים.

לאור כל זאת יכולים אנו להבין את פרשת "בהר" **הפותחת בשבת הארץ**: "ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ" (ויקרא, כה, ד), **ומסתיימת בשבת השבועית**: "את שבתתי תשמרו" (שם, כו, ב). מיד לאחר מכן פותחת פרשת "בחוקותי" בהבטחה: "ונתתי שלום בארץ". **הפועל "לשבות" חוזר** ונשנה בפרשות "בהר-בחוקותי" י"ד פעמים. **די פעמים** כדי שכל הקורא פרשות אלה יבין עד כמה חשוב לבלום את קדחת העשייה ולרסן את המתחים הסוציו-אקונומיים ואת שעבוד האדם לאדמה והאדמה לאדם, בהם עוסקת הפרשה, כדי למצוא איזונים נכונים של שלום עם עצמנו ועם סביבתנו.

מקור לזיהוי השלום עם שבת ניתן למצוא **בספר הזוהר** (ח"ג קעו, ב, בתרגום) האומר: "בא וראה, אין העולם מתקיים אלא על השלום, כאשר ברא הקב"ה את העולם, לא יכול היה להתקיים עד שבא והשרה עליו שלום. ומה הוא? שבת, שהיא שלום של עליונים ותחתונים, ואז נתקיים העולם". כמו כן אומר ספר הזוהר שמריבות בשבת פוגמות באיכותה ובקדושתה, ולכן יש להיזהר מהן בשבת, ולדבריו, שבת היא זמן מסוגל להשלמה בין אנשים שנפלה קטטה ביניהם (תקוני זוהר נז, א).

בקטע הידוע מספר הזוהר לפרשת תרומה, הפותח במילה "כגוונא", שנאמר בקהילות רבות בין קבלת שבת לערבית, הנושא המרכזי הוא כיצד השבת יוצרת אחדות בעולם העליון ובעולם התחתון. הסוד של השבת לפי ספר הזוהר שם הוא שבשבת מתייחדים למעלה באחד, וכך מתייחדים אף למטה בסוד של אחד, להיות אחד כנגד אחד.

למרבה האירוניה השבת במדינת ישראל הפכה להיות **סלע מחלוקת ולא צור שלום**. מאז ימי העליה השנייה המאבקים על השבת אינם פוסקים, כאשר אלה מנסים לכפות חוקים ולהשתרר, ואלה מנסים להיות חופשיים ולהשתחרר. שנים אוחזים בשבת, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי, וכשיטת חכמים "כל דאלים גבר" בקביעת חוקים ובג"צים, ובינתיים עפים גיצים והשבת נקרעת לגזרים. **לו חכמו ישכילו זאת: יקבעו הסכמות, יישמו אמנות שכבר קיימות, ויפסיקו מלחמות שאינן נגמרות.**

כמו שהשבת היא זמן השלום, כך ירושלים היא עיר השלום: "עיר שחברה לה יחדיו" – "שעושה כל ישראל חברים". וכמו השבת כך למרבה האירוניה גם ירושלים – היא סלע המחלוקת הקשה ביותר. מאז נכבש הר הבית בידינו, ובו כיפת הסלע של אויבנו, שנים אוחזים בהר, זה אומר: "שוחזר", וזה דורש: "יוחזר", ובפועל: "כל דאלים גבר". בששת הימים של המלחמה התקדמה ברכת היובל: "תשובו איש אל אחוזתו", אך ברכת היום השביעי: שבת שלום עוד רחוקה. "הבטחת התורה ונתתי שלום בארץ" (ויקרא, כו, ו) צריכה להיות היעד הבא, כי אם "אין שלום אין כלום... שהשלום שקול כנגד הכל" (רש"י שם).

הערה: הוספתי את ד, ז לאחר שבת, וכן את ההתייחסות ל"כגוונא".

קהילה קמה לתחייה מתוך האפר

נירה רון

כ"ח בשבט תש"ג (1943) היה היום האחרון לקיומה של הקהילה היהודית בעיירה גְרוֹדֶק גִּילוֹנסְקִי, "גְּרִיידִינג" בשפת יהודיה. אז הסתיים החיסול הסופי של הגטו. במשך שלושה ימים חיסלו הנאצים את הגטו היהודי בעיירה כשהם מבעירים את הבתים, כדי לאלץ את היהודים לצאת ממחבואיהם. חלק מיהודי הגטו נורו קבוצות קבוצות בתוך הגטו, אך רובם הוצאו אל מחוצה לו ונורו ליד שלושה בורות שהוכנו מראש. כ-1200 היהודים הנותרים לאחר החיסולים הקודמים, ביניהם גם כל בני המשפחה של אבי, נרצחו וקהילת גריידינג חדלה מלהתקיים!

75 שנים מאוחר יותר, בכ"ח בשבט תשע"ח (2018), עמדתי מול אבן הזיכרון של קהילת גרודק גילונסקי, במרתף השואה בהר ציון, שרה בעיניים דומעות את "התקווה". יחד איתי עמדו כשלושים וחמישה איש שאת רובם אינני מכירה, שותפים למעמד ולהתרגשות.

אבן הזיכרון של העיירה במרתף השואה. מגילת ההשמדה אמורה להכיל את שמות הנרצחים. במקרה זה המגילה המקורית נעלמה ונתבקשנו לשחזר את השמות.

אבי, יעקב שיפמן ז"ל, נולד וגדל בעיירת הקיט גרודק גילונסקי, במחוז לבוב אשר בגליציה המזרחית שבפולין (היום היא נמצאת בשטח אוקראינה). שלישי מאוכלוסיית העיירה לפני המלחמה, היו יהודים ומנו למעלה מ-3,000 נפש. אבי היה הילד החמישי במשפחה בת שבעה ילדים וכולם מלבדו נרצחו ע"י הנאצים ועוזריהם. הוא עזב את עיר הולדתו בסוף 1939, שעה שהרוסים קבלו מן הגרמנים את השליטה על העיר במסגרת הסכם ריבנטרופ-מולוטוב. כציוני הבין שאין לו מה לעשות שם תחת השלטון הרוסי ויצא בדרך הארוכה לארץ ישראל, אליה הגיע רק ב-1941.

במשך השנים לא סיפר לנו על העיירה בה גדל, אך כשפרש מעבודתו בגיל 80 וכתב את סיפור חייו, התחיל אותו בתיאור העיירה בה נולד. הוא כתב על הנהר, על האגם, על בתי הכנסת ובתי המדרש הרבים, על הכיכר המרכזית סביבה התנהלו חיי המסחר, על בית הקברות היהודי... באותו מסמך גם סיפר על ביקור חוזר בעיירה, 53 שנים לאחר שעזב אותה, ושם הוא מספר, איך הכל השתנה, בתי הכנסת נעלמו, בית הקברות היהודי הפך לשדה של תפוחי אדמה, ולא נותר זכר לקהילה היהודית המפוארת.

אותו סיפור גם הביא אותי אל טקס הזיכרון המדובר, שכן פרופסור שלמה מרגל שארגן את המפגש נתקל בסיפורו של אבי בשיטוט באינטרנט ודרכו הגיע אלי. הטלפון הגיע כיומיים לאחר יום הזיכרון לאבי, וכמובן שלא יכולתי להתעלם מסמיכות התאריכים. החלטתי לנסוע לאירוע.

המפגש כלל מפגש עם צאצאי שרידי העיירה, בעיקר דור שני ומעט בני דור שלישי. התחיל בנגינה בכינור של איתמר רינגל, מהתזמורת הסימפונית של ירושלים, נכד לשרידי גריידינג, וסבב בין המשתתפים בו כל אחד הציג את עצמו ואת הקשר שלו לעיירה, וסיפר מעט על מה ששמע מפי הוריו. קשרים חדשים-ישנים החלו להירקם בין הנוכחים. אח"כ התקיים טקס אזכרה לאנשי העיירה שנרצחו.

טקס האזכרה, שהתקיים מול אבן הזיכרון של העיירה, התחיל בנגינה של "התקווה", אליה הצטרפו כולם בשירה. לא זכורה לי אזכרה המתחילה בשירת התקווה, אצלנו נוהגים לסיים בה. אך במקום הזה, מרתף השואה, הנראה כמרתף ממש, מול אבן הציון של העיירה, לא היה מתאים ממנה להתחיל את הטקס, זה היה מרגש ועוצמתי ומיוחד במינו.

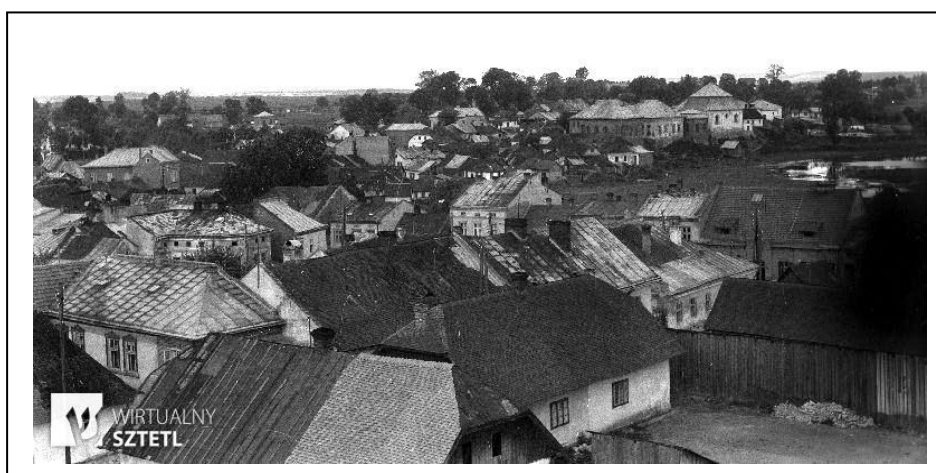
לאחר לימוד משנה, קריאת קטעים מהספר "גריידינג" שנכתב ע"י יהודה מרגל ז"ל, פרקי תהילים והדלקת נרות נשמה, סיימנו בשירים "אני מאמין" ו"עושה שלום".

הרגשתי שבוודאי הורינו, הדור הראשון, שנהגו להיפגש לטקסי זיכרון משלהם עד לפני למעלה משלושים שנה, צופים בנו בנחת רוח רבה.

חשנו שקמה קהילה חדשה - ישנה, קהילת גריידינג קמה לתחייה מתוך האפר...

גרודק יגילונסקי,
התמונות מתוך אתר [JewishGen](http://JewishGen.org)

דברי פתיחה בטקס הנחת אבן פינה למדרש לזכר עודד בן סירא

כתבה: פסי מאור

הקריא: מנחם יעקבי

" זה היום קיוונו לו נגילה ונשמחה בו".
ברוכים הבאים לטקס הנחת אבן פינה לבית
המדרש על שם עודד בן סירא ז"ל, שנפל
במבצע "צוק איתן".

עודד, בנם של מרים ודוד, נולד וגדל כאן
בניר עציון. בבית הוריו ובחיק הקהילה ספג
עודד יהדות ומסורת וערכים של אהבת
הארץ, חברות ומסירות למען הכלל. איש
רעים היה ואהוב על רבים. נגינתו ושירתו,
בכל מקום ובכל עת, נתנו ביטוי לנפשו
הרגישה ופתחו נתיבות ללבבות הסובבים
אותו. צחוק וזמר ונאמנות עד כלות הניעו
אותו להתנדב ולצאת כחייל למערכה
האחרונה ממנה לא שב.
דוד המלך מתואר כ"יודע גגן וגיבור חיל
ואיש מלחמה ונבון דבר ואיש תואר וה'
עימו" (שמואל א' י"ח). שילוב מופלא של
מצביא מהולל ירא ה' שהיטיב גגן.

נפילתו של עודד בקרב הותירה חלל גדול אצל אוהביו, אשר ניסו מאז למצוא דרכים הולמות
לזכור ולהנציח אותו ואת הפנים השונות באישיותו בדרכים שונות.
החברים הנאמנים שבאוזניהם מהדהדים עדיין צלילי נגינתו ביקשו לבטא את אהבת המוסיקה של
עודד בהפקת ערבי זמר בהשתתפות טובי האמנים.
ההורים, מירי ודוד, ביקשו להנציח את בנם בהיבט הרוחני של לימוד התורה ולהקים לזכרו בית
מדרש בניר עציון, בדגש מיוחד על לימוד המקורות היהודיים הקשורים בשיר ובניגון. דבקו
בחזון הקמת בית המדרש לא רפתה לנוכח קשיים רבים שעמדו בדרכם. והנה זכינו וחלומם זה
קדם עור וגידים בעזרתם של אנשים נדיבים, שפתחו את ליבם וכיסם ותרמו למען הגשמתו
ברוחב יד.

בשם המשפחה, אני מבקש להודות לכל מי שהיה שותף בעצה טובה, בתכנון ובגיוס כספים ולכל
נדיבי הלב שעזרו לנו להגיע ליום המיוחד הזה של הנחת אבן הפינה לזכרו של עודד. יבואו כולם
על הברכה. מי ייתן ויהא בית זה עשיר ברוח ומרומם נפש, ספוג לימוד ואהבת התורה כהנצחה חיה
לשירת חייו של עודד שלעד לא תיגמר.

הנחת אבן פינה לבית מדרש ע"ש עודד הי"ד

דבריה של מרים בן סירא

"ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו".
כבוד הרב רונן לוביץ, כבוד השר נפתלי בנט, אורחים וחברי ניר עציון היקרים.

בשבח והודיה לה' יתברך

אנו זוכים היום להניח אבן פינה להקמת בית מדרש לזכרו ולע"נ של בננו היקר והאהוב עודד הי"ד שמסר נפשו להגנת העם והארץ במלחמת "צוק איתן".

אנו נמצאים בימי ספירת העומר בין פסח לשבועות, בין ימים של גאולה לבין היום הנשגב יום בו ניתנה לנו התורה על הר סיני. ימים של התקדשות ותיקון המידות נדבך על גבי נדבך, לבנה על גבי לבנה.

זהו זמן של בניין, בניית הקומה הרוחנית של האדם כאשר השיא שלה הוא השגת החירות, שאדם מגיע לחופש מוחלט מכל המיצרים לאחר שעובר 49 שערים.

ואם בתיקון המידות עסקינן, אני רוצה לצטט קטע מיומנו של עודד שכתב בהיותו בן שמונה עשרה לפני כניסתו למכינה הקדם צבאית בלכיש.

"אני חושב שדבר ראשון חסר לי ההתמדה... גם בהחלטות שאני מקבל בשגרת החיים וגם בעבודה על המידות שלקחתי על עצמי השנה. אני לא אומר שלא השתפרתי, אבל עוד קצת...."

מה שכן אני חייב לחזור לעבוד על המידות שלי כבן אדם כי אני מרפה קצת בזמן האחרון וזה עושה לי רע... להיות אמיתי, ללמוד. להיות ישר וטוב.

אנו מתפללים ומייחלים להמשיך את דרכו של עודד לתקן ולהתקדם בעבודה יום יומית.

אנו מלאי תקווה כי בבית המדרש שיבנה במהרה כאן בסמוך לבית הכנסת ביישובנו ניר עציון יתקיימו שעורי תורה, דף יומי, תפילות ילדים מתוך שמחה, אהבה וכבוד הדדי. בית של קרוב לבבות בו יבואו באהבה ואחוה להשכיל ללמד וללמד את תורתנו הקדושה ויהיו מקור לנחת רוח למשפחה ולך בננו היקר.

ומי יתן והאבן הזו המונחת היום כנדבך להקמת בית המדרש תהיה לאבן יסוד להתכנסות בשמחה ובטוב לבב.

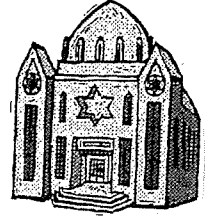
ונזכה כולנו לראות בישועת וגאולת עם ישראל בקרוב.

אנו מודים מעומק לבנו לצוות שמלווה אותנו מהיום שגמלה בלבנו ההחלטה להקמת בית המדרש.

הצוות משקיע מאמצים רבים מתוך התחשבות ורגישות רבה.

וכמובן אנו מלאי תודה לכל התורמים שתרמו למען מטרה נעלה זו.

דברים בהנחת אבן הפינה לבית המדרש ע"ש עודד בן-סירא הי"ד

הרב רונן לוביץ

אנו נמצאים בעיצומם של ימי ספירת העומר, ובמרוצת הדורות הפכו ימים אלה לתקופה של התמקדות בערך של קידוש השם. אנו מציינים בהם את מות תלמידי רבי עקיבא שלחמו בצבאו של בר כוכבא, את קהילות הקודש שמסרו נפשם על קידוש השם בגזירות תתנ"ו, הלא הם מסעי הצלב של ימי הביניים, את יום השואה והגבורה ואת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונרצחי פעולות האיבה. עבורנו, כאן בנר עציון, אף יום הכרזת המדינה לפני שבעים שנה, טבוע בחותמו של קידוש השם, שכן היה זה יום נפילת כפר עציון, בו מצאו את מותם דוד ודודה רבא של עודד הי"ד.

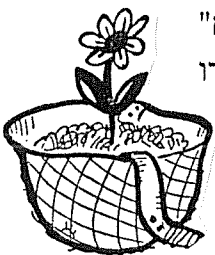
המושג "קידוש השם" מקורו במצוות התורה שמופיעה בפרשת השבוע 'אמור' (ויקרא פרק כב, לב): "וְלֹא תַחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". משמעותו העיקרית של המושג קידוש השם בספרות ישראל לדורותיה היא עשיית פעולה שיש בה מסירות נפש למען התורה והאמונה ולמען העם והארץ.

מסירות נפש מסוג זה אפיינה את הקיום היהודי מאז ימיו הקדומים, והיא הולכת ונמשכת גם בתקופתנו. ברם, שינוי משמעותי התרחש בנוגע לדרך שבה מסירות הנפש מתקיימת. במשך אלפיים שנות גלות נאלצו יהודים בלית ברירה למסור את נפשם בגלל גזירות של אויבים אכזריים, ובכך קידשו שם שמים. מאז שחזרנו להיות עם ריבוני בארצנו קידוש השם מתבטא במסירות של חיילים שמקריבים את חייהם בהגנה על העם והארץ מתוך עוצמה ומתוך בחירה של עם ששולט בגורלו, ולא נשלט בידי אחרים.

עודד היה דוגמה מובהקת של אדם שמסר נפשו וקידש שם שמים מתוך עוצמה ומתוך בחירה. עמדה בפניו האפשרות להשתחרר מצה"ל ולשוב הביתה, אולם מתוך כוחות נפש גדולים הוא בחר להישאר עם חבריו ופקודיו בשדה הקרב ולהמשיך בלחימה. עם מותו כחייל שנהרג בהגנה על המולדת, הוא קידש שם שמים, ואנו מאמינים בני מאמינים שמקומו במעלה העליונה של קדושי ישראל שבעולם הבא.

אולם עם הכדור שחדר לליבו של עודד כשנפל חלל, נבקע חלל גדול בלבם של הוריו, אחיו וכל משפחתו, כמו גם חבריו ומוקירי זכרו. את החלל הזה בחרו חברנו מירי ודוד למלא בהנצחה, שאף היא בבחינת קידוש השם. זאת באשר הערך קידוש השם מתבטא לא רק במוות, אלא גם בדרך שבה ממשיכים את החיים אחרי מות.

בעניין זה קראנו השבת בפרשת 'אחרי-מות' את הציווי: "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-חֻקְתִּי וְאֶת-מִשְׁפָּטִי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִתְּם הָאֱלֹהִים וְחֵי בָהֶם" (ויקרא יח, ה), והורונו חז"ל: "וחי בהם" - ולא שימות בהם" (יומא פה, ב). **המשכיות וחיזוק של חיי תורה ואמונה** היא הדרך הנכונה ביותר להנציח את זכרו של כל אדם מישראל, ושל חייל שנפל במערכות ישראל.

שמענו ביום העצמאות את דבריה המרגשים של **מרים פריץ** בעת קבלת פרס ישראל על הפיכת היגון לניגון חדש, וכאן נמצאים אתנו **אליעזר ושרה רוזנפלד**, ששכלו אף הם שני בנים בעת שהיו בשירותם הצבאי. אליעזר מקיים את הדברים כפשטם כשהוא הופך יגון לניגון ומופיע בניגוני נשמה בפני קהלים הנדרשים לחיזוק, כדי לשמחם ולעודד את רוחם.

הקמת בית המדרש היא ניגון חדש להנצחת זכרו של עודד. עודד היה, כפי שתיאר שמואל הנביא את דוד בצעירותו: "יָדַע נַגֵּן וְגִבּוֹר חֵיל וְאִישׁ מְלָחָמָה וְנָבוֹן דָּבָר וְאִישׁ תֵּאֵר" (שמואל א, טז). בבית המדרש שייבנה בעז"ה במהרה יישמע קול תורה ורינה, ותהיה הגברה והעצמה של תורת חיים לעילוי נשמתו. **משהו חדש מתחיל** היום בניר עציון, ונקווה שכול הנוכחים כאן יהיו שותפים בו, ויזכו להיות חלק ממורשת של חיים שהניח עודד במותו, וממורשת של דבקות בתורת חיים ובמשימת חיים שלקחו על עצמם הוריו ומוקיריו.

ויהי רצון שיתקיים בנו:

(ח) אֶלֶּה בָּרָכָב וְאֶלֶּה בְּסוּסִים וְאֶנְחֵנוּ בְּשֵׁם-יְיָ אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר.

(ט) הִמָּה פָּרְעוֹ וְנִפְּלוּ וְאֶנְחֵנוּ לְמָנוּ וְנִתְעוֹדָד (תהלים פרק כ).

יהי זכרו ברוך!

ארבעת המסגרים

המסגריה בכפר עציון. אבי שני משמאל

מתוך אתר ארכיון כפר עציון

נירה רון

במסגרייה של כפר עציון עבדו ארבעה מסגרים: אברהם שנור, אלכסנדר נויגר, דב שפיצקופף והרביעי היה אבי, יעקב שיפמן ז"ל. ארבעת המסגרים היו חברים טובים מאוד, הם גרו באוהל אחד, "אוהל המסגרים", ביחד אכלו, ביחד ישנו וביחד עבדו. הם עסקו במסגרות, נפחות, אינסטלציה, קצת בחשמלאות ולבסוף גם ייצרו מוקשים מאולתרים, אותם הטמינו דוד בן דוד ואלכסנדר המסגר. ואפילו תיקנו מטוסים קלים שהתקלקלו. שלושה מהם אף נישאו באותו היום (אבי ביניהם).

בכ"ה בניסן תש"ח התחולל קרב קשה בגוש עציון. אבי נשלח עם צוותו, עם כלי הנשק שהיה באחריותו,

השנורצלוזה (אבי קרא לו בקיצור: השוורץ) - מקלע גרמני כבד ממלחמת העולם הראשונה, אשר נשאו מפורק שלושה אנשים. הם נשלחו ל"אוכף המוחתאר", אך עוד לא הספיקו להציב את הכלי וכבר קבלו פקודה לסגת, הם היו מטווחים.

בדרך חזרה, תוך כדי ריצה כשכדורים שורקים סביבו, נפצע אבי קשה ברגל מצרור שנורה לעברו. כעת נאלץ להמשיך דרכו בזחילה כשהכדורים רודפים אחריו. כשהגיע למטע שבתחתית ההר חש כבר יותר מוגן. אך הייתה לפניו עוד עלייה תלולה ומסולעת.

וכך סיפר אבי:

כרעתי על ברכי ועל ארבע המשכתי את דרכי. את חלק המכונה ואת כל התחמושת נאלצתי להשאיר בדרך. וכך הנני זוחל, היריות מלוות אותי ולאוזני מגיעים קולות התפוצצויות בלי הרף. כשהגעתי למטע, שכבתי לנוח והנה התגלה לפני חברי אברהם עם הצ'כי על שכמו, ניגש אלי, "מה שלומך?", ולוקח אותי ברוב מומחיות על שכמו ועולה על הטרסה. אבל אחרי כמה מטרים התגלית לפני ערבים מן האוכף שהתחילו להמטיר עלינו אש. ביקשתיו להוריד אותי. שכבנו, הוא על ידי ומעודדני: "ראינו אותך זוחל, הכל יהיה בסדר, אל תדאג". "אבל צריך להמשיך", הוא אומר, "אתה צריך להגיע לבית החולים כמה שיותר מהר. אני אסחוב אותך על גבי ובזחילה נתקדם". וכבר לקח אותי על גבו ומתחיל לזחול. זה היה קשה מאוד. רגלי כאבה מאוד עם כל טלטול. לבסוף נעתר לגשת הביתה להביא אלונקה. בידי סידר לי מחסה בתלם אחד, קשר לי את הרגל לעמוד ששימש משענת לגפנים בכרם, נתן לי לטיפה ורץ. שכבתי וחשבת, כמה יקר הוא הבחור הזה, איזו מסירות! והכל נעשה בפשטות כדבר המובן מאליו. הלך, ואני שוכב בתוך התלם. רעש היריות סביבי. קר לי. כל גופי כולו רועד.

אינני יודע כמה זמן כך שכבתי והנה הגיע אברהם עם אלונקה ואחריו דב, גם הוא מן המסגרים. בזהירות ומלא חיבה שם אותי אברהם על האלונקה ותחב לי לפי חתיכת שוקולד. ריצה עם האלונקה. הערבים הבחינו בנו והתחילו להמטיר אש. הורידו את האלונקה ואחרי כמה רגעים שוב ריצה. וכך שוב ושוב... על יד השער הדרומי עמד אוטו שפינה אותי לבית החולים".

למחרת פונה אבי לבית חולים בתל אביב במטוס הקל האחרון שיצא מהגוש הנצור וכך נשאר בחיים.

שלושת חבריו המסגרים: אברהם, אלכסנדר ודב נהרגו בקרב האחרון בד' אייר תש"ח.
יהי זכרם ברוך!

דב שפיצקוף

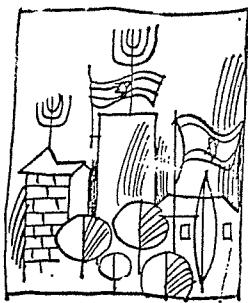
אברהם שנור

אלכסנדר נויגר

לטקס יום הזיכרון לחללי צה"ל, ביקשו ממני למצוא סיפור על רעות מכפר עציון. אבי ז"ל לא סיפר לי את הסיפור כך, אך לאחר מותו ליקטתי את הפרטים מתוך כתביו. הרעות הפשוטה והאמתית בין החברים, רגשה אותי מאוד.

יום העצמאות תשע"ח - ברכת המשק / מיכל חרמון

ארץ ישראל שלי יפה וגם פורחת, מי בנה ומי נטע? כולנו ביחד.

היום יום הולדת וחג לארץ אבותינו ועל כך אנו מודים לקב"ה שזיכנו על 70 שנות עצמאות, ואת הדגלים נניף בגאווה גדולה.

אני, מיכל מרים בת חנה והלל למפל, דור שני לשואה. כשהורי הגיעו לארץ הם הגיעו לאחר תלאות רבות. אמי, כשורדת פיזית וקיומית במחנות ואבי, כלוחם בבריגדה. שניהם היו בין מקימי המדינה והמשק.

אני גאה בכם הורי, אהובי.

אני עומדת פה, צעירה מהמדינה, מסתכלת סביבי, תמיד אופטימית.

היה טוב! ויהיה עוד יותר טוב!!!

עוד שנה אחת עברה, העיקר להביט קדימה, לראות את היופי והעשייה שנעשית פה ב-70 שנות מדינה ומושא גאווה הוא צה"ל, התעשייה וכל מי שהתקבץ מארבע קצוות תבל ואוהב אותה, את ישראל שלנו!

וכן, יש להמשיך באותו התדר, לפעול, לאהוב ולשמוח, ולא לתת לשום דבר לפגוע במצב ברוח. עצמאות זה משהו שנלחמנו ונלחמים עליו עד היום.

ונחטא לעצמנו אם לא נזכיר את המלחמה של היממה האחרונה בתהלוכת השיבה, שבהחלט הזוייה בעיני, שהולכת לקרות בשטחים שלנו, שטחים של משק ניר עציון - משק ציוני וערכי. לאן הגענו?

לפני שמכבים את הנרות,

לפני שאומרים לשנה הבאה,

כדאי לחשוב מה עוד עשיתי היום?

במה הוא שונה מאתמול משלשום.

ביום בו מחליפים קדומת

חייבים לעשות חשבון נפש.

צריך לבדוק את השנה שחלפה

במה הוסיפה ולמה תרמה,

כמה התקדמנו ואיפה נשארנו,

למי התקרבונו וממי התרחקנו.

למי כן הוספנו ולמי החסרנו

והאם ראשונים את עצמנו בדקנו.

באיזה דברים הצלחנו לשנות

ועל מה נמשיך עוד לבכות.

נחשוב על השנה הקרובה

ומה שזה אומר שגדלנו בשנה.

אנחנו כעם, וכמשק בפרט שחוגג היום 68 יכולים להיות גאים,
גאים בבוני המשק, וותיקינו האהובים והיקרים ששלא הם ההר הזה היה נשאר קרח.
כי בשתי ידיים סיקלו אבנים ויישרו גבעות בכדי להקים פה משהו כל כך יפה, היפה בכל הארץ!!!
מקום טוב לחיות בו.
שנמשיך בעשייה, אי"ה עם החברים החדשים שיצטרפו אלינו כחברה שמוכירה את עברה,
מלוכדת, מגובשת וערכית.

חג שמח!

הארגון העולמי של בתי הכנסת
והקהילות האורתודוקסיות
World Organization of Orthodox
Communities and Synagogues

איחוד בתי הכנסת
והקהילות בישראל
Union of Synagogues and
Communities in Israel

בסייד

הכנס המרכזי

של גבאי בתי הכנסת, רבנים וראשי קהילות

במעמד הרבנים הראשיים לירושלים

**טקס הענקת עיטורי יקרים לגבאי בתי כנסת מצטיינים
ולראשי קהילות ובתי מדרש קהילתיים**

יהודה רוזנברג - בית הכנסת עטרת יצחק - ניר עציון

- על תרומתו הסגולית לניהול יום-יומי של בית הכנסת עשרות שנים ובסבר פנים יפות, בדאגה לכל דבר שבקדושה ולכל צרכי הקהילה גם כבעל תפילה וקריאה בתורה.
 - על פעולתו הדאגנית להנגשתו לרעלי מוגבלויות בהגעה אליו ובעלייה לקריאה בתורה.
 - על יוזמתו הייחודית כמתנדב, לקיום פרויקט בר-מצווה לבני היישובים מסביב בימי שישי וחמישי, כולל תכניות לימוד ייחודיות לבני המצווה, לימוד הקריאה בתורה והנחת תפילין.
- ראוי ר' יהודה להוקרה כמופת לרבים.

**ליהודה, ברכות חמות לקבלת עיטור יקר לגבאים מצטיינים
והמשך פעילות ברוכה!**

מה הכי ישראלי בעיניך? - משאל לעלון אייר לכבוד 70 שנה למדינת ישראל

הכי ישראלי בעיני:

אביבה פלבניק: שותפות הגורל של כל עם ישראל, במיוחד כשהוא בא לידי ביטוי בימי עצב ובימי שמחה.

יונית ומנחם יעקבי: יונית: שירה בציבור, ריקודי עם ועזרה הדדית.

מנחם: לטייל בחו"ל, לעבור ליד ישראלים ולשמוע שהם מדברים בכוונה בקול רם כדי שנדע שהם ישראלים.

יהודית בקרמן: עם ישראל מבכה את מותם של הצעירים שנספו בשיטפונות בערבה.

יום שישי אחרי הצהריים - השבת המתקרבת מורגשת בארץ. רוב החנויות נסגרות. קונים חלות, פיצוחים ועיתונים. ממהרים לסיים ולקבל את השבת.

יורם מאור: ה"סחבקות" והקשר המיוחד שקיים בין הישראלים בכל מקום. פגישה מקרית בין שני ישראלים בחו"ל תגלה, תמיד, שיש ביניהם קשר כלשהוא: משירותם בצבא או ע"י מציאת מכרים משותפים.

פסי מאור: מאור פנים ורצון לעזור. שותפות גורל "וכל ישראל חברים". חולצות טריקו דהווית מסיום הטירונות ומסוף המסלול ביחידה הצבאית. "קולה של אמא" בגלי צה"ל. קבוצות וואטסאפ של בני ארבעים וחמישים המתרפקות על חוויות מגן הילדים ובית הספר התיכון. גאווה בישראלים ש"עשו את זה" בעולם, ולהיות בטוחים שבכך הביאו לנו כבוד. "דוגריות" וחוצפה, ללא העמדת פנים נימוסית מזויפת. לחיות בארץ בה רובם יהודים וכולם מדברים עברית, ולא לחוות אנטישמיות כפי שידעו הורינו בארצות הגלות. ישראלי זה - להרגיש בבית.

דוד בן דוד: הכי חשוב שיהיה רוב יהודי במדינה.

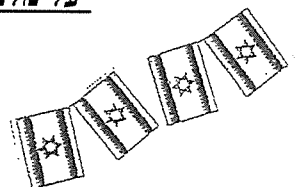
סטלה בן סעיד: זיקוקים: ערבוב כל העדות, כל התרבויות, כל אחד מביא את הניצוץ שלו וביחד יוצרים את הזיקוקים.

מיכל חרמון: דגל המדינה המתנפנף על המכוניות מיום העצמאות עד יום ירושלים. שירה בציבור.

נירה רון: צה"ל הוא צבא העם, במובנים שלא קשורים דווקא ללחימה: קליטת עליה, טיפול בנוער מצוקה, בחיילים בודדים, עיסוק בחינוך, מורים חיילים. השפה העברית המדוברת.

ציפי רון: כאשר פוקד אותנו אסון חלילה, מתאחדים מיד להגיש עזרה, תמיכה, כואבים ובוכים ללא הבדלי אידאולוגיות, מעמדות. אין עוד מדינה בעולם, כמו המדינה שלנו. עם הנפלא הזה יודע להתעלות על עצמו, הלוואי לא רק בעת צרה.

יעל מלמד: רצף המלחמות, קופת חולים לגלות את "עמך".

המקום הכי ישראלי:

אביבה פלבניק: ירושלים עם שלל הגוונים והאנשים שבה.

יונית יעקבי: ירושלים - מגוון אוכלוסיות, מקום היסטורי ורוחני.

יהודית בקרמן: ירושלים עיר הולדת.

יורם מאור: ירושלים. מההיסטוריה של עם ישראל בעבר, בירתו בהווה וגם עתידו - בתקווה לבניית בית המקדש השלישי.

פסי מאור: שער הגיא בדרך העולה לירושלים. תמיד מזדמזם בי השיר "כאב אל וואד, לנצח זכור נא את שמותינו, שיירות פרצו בדרך אל העיר..." "אני תרה בעיני אחרי שלדי המתכת השרופים המוצבים בצד הכביש אשר עליהם כתב חיים גורי ז"ל "שלד הברזל, שותק כמו רעי". הכתובת "ברוך ג'מילי פ"ת - פלמ"ח". הכתובת "חטיבת הראל" מסותתת באבן מול מבשרת ציון, הקסטל והאנדרטה לפורצי הדרך לירושלים מול שורש. סיפור הרואי ומרגש של גבורה ללא חת להצלת ירושלים הנצורה ותושביה. לאחר הטיפוס במעלה ההר להגיע, לבסוף, לירושלים ולנשום אויר פסגות, שתמיד יוצק בי תחושת התעלות ורוחניות.

דוד בן דוד: המקום הכי ישראלי היא ירושלים

סטלה בן סעיד: ירושלים

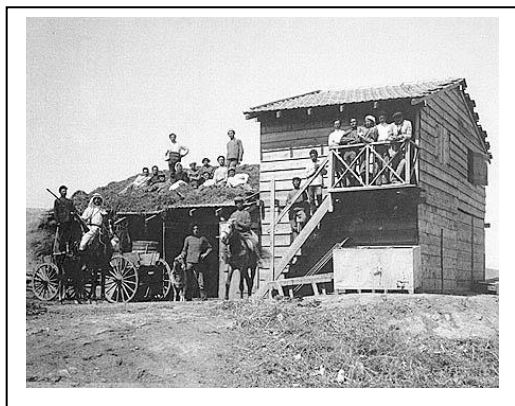
מיכל חרמון: ירושלים

נירה רון: קיבוץ של פעם

ציפי רון: הכותל

לאה רוזנברג: ירושלים המאוחדת

יעל מלמד: קיבוצים

הדמות המייצגת מכל את הישראליות:

אביבה פלבניק: נשיא המדינה ראובן ריבלין, בפתיחות ובחביבות שלו.

יונית יעקבי: חיילי וחיילות צה"ל.

יהודית בקרמן: מרים פרץ. חיילי צבא הגנה לישראל.

יורם מאור: הקיבוצניק של פעם, אשר לנגד עיניו עמדה המשימה של בניית הארץ, ללא בקשת טובות הנאה חומריות.

פסי מאור: בעבר הייתה זו דמותו של "שרוליק" מהקריקטורות של דוש שייצגה את התמורות בשנות המדינה: בשנים הראשונות ילד קטן חבוש בכובע טמבל, אחר כך גדל לנער ומאז מלחמת ששת הימים חייל במדים. גם היום חיילים במדים מייצגים בעיני את ישראל היפה ואת הנכונות לשאת בנטל ולתרום למען הכלל.

סטלה בן סעיד: אריק שרון, שלמה ארצי, יהורם גאון.

מיכל חרמון: דוד בן גוריון, הוא הקים את המדינה.

ציפי רון: בן גוריון.

לאה רוזנברג: הרב גורן זצ"ל

יעל מלמד: מרים פרץ השמיימית

הבגד הכי ישראלי:

אביבה פלבניק: צירוף של בגדים בצבעי כחול לבן.

יונית יעקבי: לבוש כחול לבן וסנדלי שורש מגדול ועד קטן.

יהודית בקרמן: כובע טמבל. סנדלי שורש.

יורם מאור: פעם - כובע טמבל ותמיד - מדי צה"ל.

פסי מאור: בגדי אתא בצבע חאקי או בכחול פועל, כובע טמבל, בגדי "משכית", בגדי ים של גוטקס וחולצות ברקמה תימנית ייצגו את האופנה של פעם. כיום, רק לבוש כחול לבן בטקסים ומדי צה"ל נשארו ייחודיים לנו.

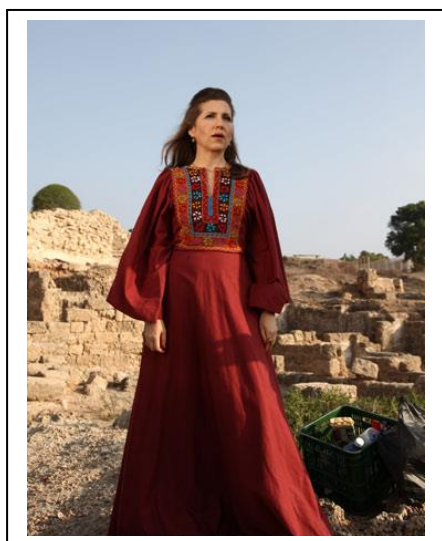
דוד בן דוד: אני יודע מה הבגד הכי לא ישראלי: קפטן ושטריימל

מיכל חרמון: בגדי משכית

ציפי רון: כובע טמבל, סנדלי שורש

לאה רוזנברג: כחול לבן

יעל מלמד: אין היום לבוש מייצג. הכל מסחרי.

המאכל הכי ישראלי:

אביבה פבניק: פלאפל.

יונית יעקבי: הכי נפוץ - פלאפל בפיתה, סלט ירקות וטחינה.

יהודית בקרמן: חומוס, טחינה, פלאפל ופיתות.

יורם מאור: פירות וירקות טריים ועסיסיים כפי שהיו פעם (ולא בטעם הסינתטי של היום).

פסי מאור: סלט ירקות חתוך דק בשמן זית ומיץ לימון, שסק מהעץ ופיטנגו הישר מהשיח. חמציצים בשדה ו"דומים" מעץ השיזף. תאנים בשלות מהיד אל הפה בצידו מעיין, ופטל שחור ומתוק. וכמובן "לנו יש פלאפל..."

ציפי רון: פלאפל, חומוס, טחינה.

נירה רון: במבה. המילה ראשנה ששומעם כל תינוק שנכנס לצרכניה.

לאה רוזנברג: בליל של מאכלים מכל העדות ומכל הגוונים.

יעל מלמד: פלאפל.

השירים הכי ישראלים:

אביבה פלבניק: "ירושלים של זהב" מאת נעמי שמר.

יונית יעקבי: "ירושלים של זהב". אין אחד שלא מכיר את השיר המרגש הזה.

יהודית בקרמן: "שיר הרעות" מאת חיים גורי, "ירושלים של זהב", "איפה הן הבחורות ההן עם הקוקו והסרפן?" מאת יוסי גמזו.

יורם מאור: "שיר הרעות" המשקף את ערך החברות האמיתית בין האנשים שלחמו על הארץ.

פסי מאור: "הוי ארצי מולדתי" מאת שאול טשרניחובסקי. שיר אהבה לארץ ישראל שיש בה מצד אחד "הר טרשים קרח, שמיר ושית, גל ומצבה" ומצד שני "זהב הדר שמח, ריח פרדסי אביב... אור ותכלת". גם בשיר "על כל אלה" מאת נעמי שמר יש ביטוי לפנים השונות של הארץ, שיש בהן גם דבש וגם עוקץ.

דוד בן דוד: כאן נולדתי, כאן נולדו לי ילדי.

סטלה בן סעיד: על כל אלה, אנא בכח

מיכל חרמון: יש הרבה שירים, היוצרים: חיים גורי, אהוד מנור, נעמי שמר

ציפי רון: ירושלים של זהב, שיר הרעות

לאה רוזנברג: ירושלים של זהב.

יעל מלמד: התקווה.

הרעות

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך .

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר
בינינו .

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח ...

על כל אלה

על הדבש ועל העוקץ ,
על המר והמתוק ,
על בתנו התינוקות
שמור אלי הטוב .

על האש המבוערת ,
על המים הזכים ,
על האיש השב הביתה
מן המרחקים .

על כל אלה, על כל אלה ,
שמור נא לי אלי הטוב .
על הדבש ועל העוקץ ,
על המר והמתוק .
אל נא תעקור נטוע ,
אל תשכח את התקווה
השיבני ואשובה
אל הארץ הטובה ...

ירושלים של זהב

אור הרים צלול כיין
ורח אורנים
נישא ברוח הערביים
עם קול פעמונים .

ובתרדמת אילן ואבן
שבויה בחלומה
העיר אשר בדד יושבת
ובליבה חומה

ירושלים של זהב
ושל נחושת ושל אור
הלא לכל שיריך
אני כינור
ירושלים של זהב
ושל נחושת ושל אור
הלא לכל שיריך
אני כינור ...

החוויה הישראלית ביותר:

אביבה פלבניק: יום העצמאות בו כל עם ישראל מלא בשמחת חיים.

יונית יעקבי: טקס הדלקת המשואות בערב יום העצמאות, מראה את הדברים היפים והטובים שקורים פה.

יהודית בקרמן: תנועות נוער. המתנדבים השונים בעם: צעירים ומבוגרים.

יורם מאור: טיולים רגליים ברחבי הארץ.

פסי מאור: חווית השירות בצה"ל: בסדיר ובמילואים. חברים לנשק, גאוות יחידה ו"אחי". וכהורים: ללוות ילדים למקום הכינוס ביום גיוסם, לצפות בעיניים כלות באוטובוס המתרחק המסיע אותם ללשכת הגיוס ולעכל שבשנים הבאות הם כבר לא רק שלנו. "גיוס קל ונעים". להתרגש עד דמעות בטקסי השבעה, בתום מסע כומתה, בסיומי מסלול, קורס צניחה וקורס קצינים. לגחץ מדים ולאפות עוגיות. לילות של מתח ושל דאגה. "טבלת ייאוש" הנספרת החל ביום הגיוס (כמה זמן הוא כבר בצבא?) ואחר כך, כמה נשאר עד לשחרור המיוחל. "בהצלחה באזרחות".

מיכל חרמון: ההכנות לפני מלחמת ששת הימים, חפירות השוחות, הריצה לשוחות עם השמע האזעקה.

נירה רון: יציאה המונית לטיולים בטבע בכל חול המועד, בפסח ובסוכות. פקקים בדרכים, במיוחד בערב שבת, בערב חג פסח.

ציפי רון: שירה בציבור, טיולים בחיק הטבע בשבילי הארץ.

יעל מלמד: הקשה ביותר לזכור את חללי צה"ל, ילדינו, כדי שנוכל להיות.

כי מציון תצא תורת המשחקים

לאה רוזנברג

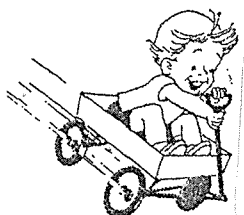
לא היו ימים טובים יותר לנו ילדי ירושלים מסתם ימים של חולין, ימים של לא חג ולא שבת, ימים בהם היינו פטורים מלבוש בגדי לבן שאולים או קנויים, כאלה המושכים זוהמה, בוז, לכלוך ושאר "מרעין בישין" להדבק בהם. ימים בהם יכולנו ללבוש בגדים שזקנתם אינה מביישת את נערותם ואדרבא זקנתם מעלתם. בגדים שבעי דורות, גלגולים ומרובי טלאים. כאלה שזכו בפי אימותינו לכינוי הגנאי סמרטוטים, אך בעינינו נדמו כמדי שרד וכבגדי מלכות. בגדים בהם יכולנו לעשות כל העולה על רוחנו מבלי לגרום צער לאימותינו ומבלי להסתכן בקריעת עור התוף למשמע הצעקות "שומו שמים הילדה הזאת היא מגנט לכלוך", "כמה פעמים אמרתי לך לא לטפס על עצים עם שמלת שבת", "איך מורידים שרף של אורן ירושלמי?", "את החור הזה בדנטל כבר תיקנתי שלוש פעמים!" והאיום הנורא מכל "אני אגיד לדודה שלא תשלח לך יותר שמלות עם דנטל!"¹

כל השנה ציפינו בכיליון עיניים לאותם ימים בהם היינו פטורים מעול הבגדים ומעולן של ארוחות מסודרות. ימים בהם היינו משביעים את רעבוננו בשזיפי בוסר², או בפירות פרחי חלמית שגדלו בכל חצר ירושלמית. עלי החלמית כונו לחם ירושלמי מהם הכינו קציצות בזמן המצור. הפירות שכונו בפינו עגבנייה ירושלמית, נועדו מששת ימי בראשית להשביע את רעבונם של ילדי ירושלים שעמלו בשקיקה, בדבקות, ללא לאות, מהגץ החמה עד שכלתה רגל מהשוק, בלימוד ובפיתוח "תורת המשחקים".

את תפריט ה"עגבניות ושזיפי הבוסר גיוונו מידי פעם באכילת פרחי שעונית ששימשו כגדר חיה בין חצרות הבתים וכונו בפינו שעון. את עלי הכותרת והעלי אכלנו בשלמות, את שאר חלקי הפרח מצצנו משל היו סוכרייה על מקל, ארטיק או שוקולד. המהדרין לעסו אותם כמו מסטיק. מכאן גם הכינוי שדבק בפרחי השעון "מן". מן על שום מה? על שום הטעמים הרבים שטעמנו בהם ילד ילד לפי רצונו וטעמו. אודה ואבוש עד לפני זמן לא רב לא ידעתי שפרחי ה"שעון" מצמיחים פירות טעימים המכונים פסיפלורה אצלנו הפרחים נאכלו הרבה לפני שלב הפירות.

את "עמל" יומנו פתחנו בדרך כלל בדיון קולני: איזה משחק הולכים לשחק ראשון. הבנים טענו שכדאי לפתוח את היום במשחק פעולה כגון "שוטרים וגנבים", "הברחת גבול" או "מרגלים", אנו הבנות טענו שכדאי לפתוח את היום במשחק קצת יותר סולידי כגון ארץ (קלאס) או שבע מקלות. הבנים שהיוו את הרוב (מבחינה כמותית בלבד...) ניסו לכפות עלינו את דעתם ורק אחרי שאיימנו עליהם שאנחנו הולכות לשחק בבובות וכלי מטבח הם הסכימו לפשרה בדמות משחק "יושנת" המכונה בפי כאלה שאינם ירושלמים "מחבואים".

בדרך כלל קבע ה"יושן" ("עומד" בשפת הלא ירושלמים) את גבולות הגזרה לסמטת מגורינו ומכיוון שאחרי זמן לא רב נחשפו כל מקומות המסתור, נאלצנו להיות יצירתיים ולתור אחרי מקומות מסתור מקוריים ולא מוכרים.

¹ ב פרסית זה נשמע מאיים כמעט כמו האיומים של אחמדינג'י
² לרופאת הילדים הייתה עבודה רבה מאד בלילות, אחרי זלילת השזיפים הגדולה ...

באחד הבקרים הצטיידתי מבעוד מועד ברעיון מקורי. יומיים לפני כן החליפו את אחת מחביות המים שעל גג ביתנו³, אני החלטתי שאין מקום מחבוא טוב יותר מחבית מים ריקה, את הרעיון חלקתי בסודי סודות עם חברתי מיכל. טיפסנו בשקט על הגג והזדחלנו בלאט אל החבית תוך התעלמות מריחות הטחב והאפילה המוחלטת. את המכסה דאגנו לסגור מעלינו. ככה אין לנו שום סיכוי שבעולם להתגלות ציינו לעצמנו באושר.

אך אושרנו לא נמשך זמן רב, השכן ה"יקה" (תרתי משמע) שלנו החליט באותו בוקר שהגיע הזמן לפנות את החבית מהגג. אנחנו שלא ידענו בכלל על התכנית, מצאנו את עצמנו מתגלגלות בתוך חבית סגורה הרמטית שמונים (!) מדרגות ירושלמיות⁴. השכן ה"יקה" דבק במשימה ולא שם לב לצעקות ולדפיקות שלנו. אחרי שיצאנו מהחבית חבולות, חבוטות וחיוורות כסיד, הוא העז עוד לצעוק עלינו "פויה ילדות לא טופות, ככה עושים לשכין טוף? רציתם נסיעה בחינם על חשבוני הא? נו! נו! לכו, איזה חוסר חינוך".

במחשבה שנייה אופיו היקה של שכננו הוא שהציל את חיינו, אני לא רוצה לדמיין מה היה קורה אילו הוא היה זורק את החבית מגג הבית. לחצר בלי לעבור במדרגות... אגב מיד אחרי שסיימנו לספוג את "קיסון הרתחין" מהשכן, שמענו את הקריאה "מיכל ולאה הנה אתן 1,2,3,4!" חדשים אח"כ מיכל לא הסכימה משום מה לשום רעיון שלי למחבוא מקורי.

אחד המשחקים האהובים ביותר על הבנים בשכונתנו היה משחק המרגלים, בו הפכו בין לילה או יותר נכון "בין בוקר" עוברי אורח תמימים למרגלים מסוכנים. ה"בנים" אהבו להיטפל לתימהונים ולערוך אחריהם מעקבים מבוקר ועד ליל. מוישיק, "זקן החבורה", יצא עם פקודת יום למעקב אחרי "המרגל- התורן" וחילק אותנו למשימות. הבנים קיבלו משימות עיקוב מסוכנות ברחבי העיר, אנחנו הבנות, נתבקשנו למשימות תאום וקישור בין החוליות השונות. מרגלים לא תפשונו, אמנם מוישיק התגאה שנים שיש לנו חלק גדול מאד בלכידת המרגל, מוכר התפוחים המסוכרים המכונה "לופה", שאכן נילכד והודה בריגול אחרי שעקבנו אחריו. התעודה מ"המוסד" טרם הגיעה לידינו, או שמא אבדה בדרך.

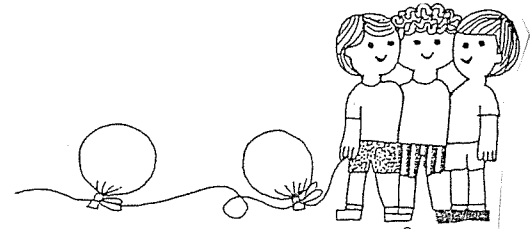
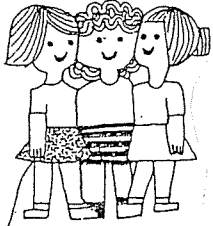
לא פעם חזרנו ממשימת הבילוש היומית אבלים, חפויי ראש, מקוטפי אוזניים ומפוחמי חולצות אחרי שהנעקבים "עלו עלינו". נכס אחד "הרווחנו" ביושר מכל המהומה הזאת, למדנו להכיר היטב את רחובותיה וסמטאותיה של ירושלים.

אחרי שכל ה"מוסדניקים" בפוטנציה חזרו בשלום (פחות או יותר) לבסיסם, דהיינו לסמטת מגורינו, החלטנו לקנח במשחקים קצת יותר סולדים, כגון 7 מקלות, 1,2,3, דג מלוח, "אמא אמא מה שעה", "מלך האותיות", "קפיצות לגובה". בימים מוצלחים במיוחד בהם "ממצאי הבילוש" השביעו רצון, ניאותו הבנים שיכורי ההצלחה, לשחק איתנו "ארץ" המכונה בפי אלה שאינם ירושלמים "קלאס". לעיתים נדירות אף הצלחנו לשכנע אותם לגלגל עבורנו חבל. את הבנים המוכשרים במיוחד גם הצלחנו ללמד לקפוץ! והיה אם תפגשו באחד הימים אנשים / בנים, היודעים לקפוץ בחבל אחד, או בשני חבלים ולשיר "עגבנייה צומחת בגינה בא הילד וקטף אותה" מבלי להתבלבל "חזקה" שאותם "בנים" או אבותיהם למדו את "תורת הקפיצה" בסדנת הקפיצה בחבל בשכונת כרם אברהם...

³ בירושלים זכר למצור ולהפסקות המים הרבות, המים נאגרים בחביות על גגות הבתים, חבית למשפחה. המהדרין (הפסימים ריאלים) שיריינו שתי חביות מים לשימושם.

⁴ המדרגות הירושלמיות ידועות ברוחבן ובעוביין.

עברו אי אלו שנים מאז, למעלה ממניין השנים בהם שהו בני ישראל במדבר. בשכונת כרם אברהם כבר מזמן לא משחקים במרגלים, זמנים חדשים באו לשכונה ואיתם אנשים חדשים וילדים חדשים.

על עצי השזיף כבר מזמן עלה הכורת, שיחי השעון קמלו ויבשו. תושבי השכונה החדשים אינם מאמינים בטבע, וגם לא בתורת המשחקים.

אבל מאידך, זכינו להגשים את חלומם של אבותינו באלפיים שנות הגלות, זכינו להגשים את חזון הנביאים. זכינו שקוים בנו הכתוב בזכריה (פרק ח פסוק ה) "ורחובות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחובותיה".

יהי רצון שיקוימו בנו גם יתר חלקי הנבואה: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מְרֹב יָמִים" "ונקראה ירושלים עיר האמת והר ה' צב-או-ת הר הקדש" "ואני אהיה לכם לאלוקים באמת ובצדקה".

אמן כן יהי רצון.

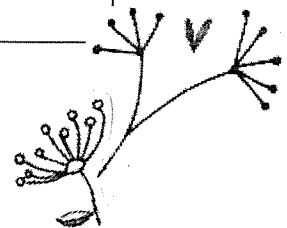

תנחומים

לסטלה בן סעיד במות אחותה ארלט – חנה נאון ז"ל

לשרה קולמן-שוורץ במותו של הנכד עדיאל קולמן הי"ד
בן לאביגדור ויעל קולמן, נכד למאיר קולמן ז"ל.

המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים!

הולדת השיר "אור וירושלים"

תקוה שריג, אישתו של נחום שריג, ממפקדי הפלמ"ח הבולטים, ואימו של יוסף שריג, שנהרג במלחמת יום כיפור, כותבת:

מה שהייתה ציון ליהודים בגולה הייתה ירושלים לילדינו, חמשת אהובינו. חמש אצבעות כף ידינו. מבלי משים ניטוו סיפורי ילדות שלנו בירושלים ונעשו להם למיתוס. ביום הלווית אם נחום, יוכקה עליה השלום, בד' שבט תשכ"ה נסענו במשאית לירושלים, עם ארונה, למקום קבורתה, על פי צוואתה. היה זה יום סגריר איום, יום של סערה וגשם זלעפות. אבל כשהגענו לשער הגיא ולאורך כל העלייה לירושלים – הבהיקה פתאום השמש בין העצים וקשת חבקה את השחקים, מקצה עד קצה. בשמיים נקרעו היכלות של טורקזי זורחים באור אדיר, ועצי אורן משני צידי הכביש, נדלקו בריבואות יהלומים. פתאום פגשו עיני בעיני יוסף. ראיתי בהם מבט רוגש בעונג אין קץ.

בוקר אחד, בינואר 1972, הביא לי יוסף דף מרוט ואמר לי: "ראי אמא, דובי כרמל הזמין אצלי שיר על ירושלים בשביל הגבעטרון, שישירו אותו בתאטרון ירושלים. ביום ירושלים." "זה שווה משהו?" קראתי את השיר שהיה כתוב בשטף, ללא תיקון כלשהו, שקול ומחורז, מושלם. "זה מקסים, בן! (זה היה שם חיבה שלי ליוסף) זו ממש ירושלים כשבאים אליה מן החוץ, זה ממש אור ירושלים!" הוא הביט בעיני ושוב ראיתי בהם את אותו מבט שראיתי בעיני ביום קבורתה של סבתא יוכבד עליה השלום, בעליה לירושלים, לפני שבע שנים. "ומנגינה לשיר?" – שאלתי. יוסף הוציא מכיסו עוד דף נייר מרוט ממחברת ועליו רשומים תווי השיר. – "יש – אמר יוסף – רשמתי הבוקר גם את המילים וגם את הלחן".

שיר זה "אור וירושלים" כבר מושר כיום רבות בארץ ונשמע בארצות העולם. ואולי הוא "היהלום" המרומז בשירו של יוסף שיתקיים ב"נבל העשור" – זכר למלחמת יום כיפור תשל"ד? (בה נהרג יוסף שריג ז"ל) כך נולד השיר "אור וירושלים".

אור וירושלים

מילים ולחן: יוסף שריג

הנה זוחל הצל מבין גבעות האורן
קרב בסתר כאוהב אל השכונות
ומול פניו קריצות-ריבוא, עיני האור הן
לפתע נפקחו אליו כנפעמות

ראיתי עיר...

בדממת אשמורת אחרונה נושמת
ובקטיפת שחקים רסיס אחרון מחוויר
אך שחר כבר כיפת זהב שלה אודמת
למגעו החם, הרך, של אור צעיר

ראיתי עיר...

השקט שוב צונח כאן משמי הערב
כדאיית דיה מעל התהומות
ושמש אדומה נושקת להט חרב
את הפסגות, המגדלים והחומות

ראיתי עיר עוטפת אור
והיא עולה בשלל צבעי הקשת
והיא נוגנת בי כנבל העשור
ראיתי עיר עוטפת אור

לְאָדֶרֶדֶג

- י"ב שבט תשכ"א	אמא ליוויה ונציאן ז"ל
- כ' שבט תשל"ט	שרה בלחסן ז"ל
- ח' שבט תשנ"א	שלום זוהר ז"ל
- י"ג שבט תשנ"ח	שרה מנדלבאום ז"ל
- י"ג שבט תשנ"ח	חיים פאוסטו ונציאן ז"ל
- י"ד בשבט תשס"ח	אלי וינקלר ז"ל
- כ"ג שבט תשע"ג	אביגדור וול ז"ל
- ו' באדר ב' תשי"א	שלום דב בירנבאום ז"ל
- כ"ו באדר תשי"ג	מנחם יעקב ז"ל
- ה' באדר ב' תשמ"ו	מניה טאוב ז"ל
- י"א באדר תשמ"ח	מאיר קולמן ז"ל
- א' באדר תש"ן	יוסף לוי ז"ל
- כ"ב באדר א' תשנ"ז	חיים זוהר ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	איטה (אולגה) גולדשטיין ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	ישראל בן ארי ז"ל
- ב' באדר א' תשס"ה	יונה בן סירא ז"ל
- כ"ז אדר א' תשס"ח	משה לוי ז"ל
- כ"ו אדר תשע"ג	יהודית רייך ז"ל
- כ' אדר א' תשע"ד	נחום בן סירא ז"ל
- י"ט אדר ב' תשע"ד	שרה שיפמן ז"ל
- י' בניסן תשט"ז	יצחק כספי ז"ל
- י"ט בניסן תשכ"ה	אברהם וייס ז"ל
- כ"ז בניסן תשל"ה	שלמה דובדבן ז"ל
- כ"ט בניסן תשמ"ב	ישי שטייר ז"ל
- כ"ב בניסן תשמ"ה	דבורה פלבניק ז"ל
- כ"ב בניסן תשנ"ג	ברוך פריפלדר ז"ל
- ו' בניסן תשנ"ז	חיה פנינה ברוך ז"ל
- ט"ו בניסן תשנ"ז	זהבה שוורץ ז"ל
- ו' בניסן תש"ס	צבי שוורץ ז"ל
- י"א בניסן תשע"א	מיכאל טאליאקוצו ז"ל
- כ"ו בניסן תשע"ב	חנה הילף ז"ל
- כ"ח ניסן תשע"ד	אהובה שהם ז"ל
- כ"ג ניסן תשע"ו	ישעיהו שמואל (טיבי) שחר ז"ל
- כ"ו בניסן תשע"ז	יעקב זאב (וילי) כהן ז"ל
- י"ז באייר תשנ"ג	צילה גרפונקל ז"ל
- כ' באייר תשנ"ג	מיכל טל ז"ל
- י"ג באייר תשנ"ו	חנה מיכאלי ז"ל
- ז' באייר תשנ"ז	יוסף שהם ז"ל
- י"ד באייר תשנ"ז	יאיר שהם ז"ל
- ט' באייר תשס"ז	פנינה בן סירא ז"ל
- ד' באייר תשע"א	רחל לוין (בקרמן) ז"ל
- י' באייר תשע"ב	לאה בן ארי ז"ל
- י"ד אייר תשע"ג	ברוריה גלד ז"ל
- כ"ב אייר תשע"ג	בנימין בר-חן ז"ל

חללי כפר עציון הי"ד שנפלו בקרבות תש"ח

גפן גיליון 1097 | 4.5.18

גפן מגזין

חור הכרמל

באנו למילואים

אות הצטיינות יום העצמאות הוענק ביום העצמאות לסרן במיל' רועי הכהן מניר עציון - קצין מבצעים גדודי בחטיבה 5

● מיכל כהן אלדן

צילום: דובר צה"ל

בטקס שנערך בבית חיל האוויר בהרצליה, העניק מפקד עוצבת "עידן", תת-אלוף דוד זיני, אות הצטיינות לכבוד יום העצמאות לחיילים ומפקדים מצטיינים מבין יחידות האוגדה. בין המצטיינים שזכו לקבל האות ממפקד האוגדה בלט תושב ניר עציון, סרן רועי הכהן. רועי, בן 30, משרת בחטיבה 5 בתפקיד קצין המבצעים הגדודי. הוא התגייס לחטיבת הנח"ל ושירת כחייל, כמפקד כיתה, וכמפקד מחלקה. מאז השחרור מגיע למילואים באופן קבוע וממלא את תפקידו בצורה הטובה ביותר. רועי נולד וגדל בגוש עציון ומשם עבר לניר עציון להמשך חייו הבוגרים.

רועי אבא לשלושה ילדים והוא עוסק בחינוך. בנעוריו היה רועי חניך ומדריך בבני עקיבא ובתקופת התיכון הדריך במרכז קליטה במבשרת ציון, מה שהשפיע על החלטותיו המקצועיות להמשך, "כיום אני מחנך ומורה בכפר הנוער ימין אורד".

בשנת 2007 התגייס לחטיבת הנחל. למתגייסים החדשים הוא אומר:

"תתגייסו מתוך מחויבות ורצון לתרום ולתת. זו הדרך הכי טובה להבטיח שירות משמעותי ומספק. תשמרו על עצמכם."

ומסיים בברכה למדינת ישראל ולעם ישראל: "שנוכח לקיים חברה קשובה וסבלנית, ונבחיך נונדה על כל הטוב שזכינו לו."

לרועי ולכל המשרתים במילואים כה לחי!

פגישה במילואים

החלונות הגבוהים

מילים: דידי מנוסי

אז באו היתושים	אמר שצריך לחפור	רב הסמל אמר	באנו למילואים
קטנים, א-מה מסוכנים	חפרנו בבוקר בור	צריך לעשות מסדר	חשבנו עושים חיים
סתמנו אוזניים, עקצו	ושמה, אינשאללה, נישן	אז תיכף עמדנו, תיכף	נתנו לנו עוזי, אוכל וזוזי
בעיניים	כל הלילה	צעדנו	באנו למילואים
אז באו היתושים	אמר שצריך לחפור	רב הסמל אמר	נתנו לנו עוזי, אוכל וזוזי
סתמנו אוזניים, עקצו	ושמה, אינשאללה, נישן	אז תיכף עמדנו, תיכף	באנו למילואים
בעיניים	כל הלילה	צעדנו	נתנו לנו עוזי, אוכל וזוזי
אז באו היתושים	אמר שצריך לחפור	רב הסמל אמר	באנו למילואים

תודה למשפחות המארחות

גרעין צבר

חלפו כמעט שנתיים מאז הגענו לישראל נרגשים מאד וקצת מפחדים ממה שמחכה לנו בעתיד. אנחנו רוצים להגיד תודה למשפחות המארחות שפתחו את הבית שלהן ובעיקר את הלב שלהם ועזרו לנו בחודשים הראשונים בארץ ובהמשך בשרות המשמעותי שאנחנו עושים בצה"ל וילוו אותנו גם בעתיד בדרך לחיים עצמאיים במדינת ישראל.

תודה למשפחת כהן רפי וציפי שמלווה במסירות את מורדי.

תודה למשפחת מאור יורם ופסי שמלווה במסירות את אפי.

תודה למשפחת יהלום שמלווה במסירות את יונתן.

תודה למשפחת לוביץ' שמלווה במסירות את חיים.

תודה למשפחת וינר שמלווה במסירות את גוגי.

תודה למשפחת לקסנר שמלווה במסירות את עזרא.

תודה למשפחת אורנית ואיתן רז שמלווה במסירות את בן.

תודה למשפחת רותם עמיר ורותם שמלווה במסירות את ישראל.

תודה למשפחת זריבי שמלווה במסירות את קווין.

תודה למשפחת ליבוביץ ומשפחת שער שמלוות במסירות את סופי.

תודה למשפחות תורג'מן, גריידי אורי, בנישו ובן ארי שליוו במסירות את אריאל, נעמי, ואבי.

תודה רבה בלעדיכם הכול היה נראה אחרת.

חברי גרעין "נצה" ניר עציון, וצוות הגרעין.

תודה

נעים להכיר !

לירון (בלכמן) ודוד חלמיש

אז אנחנו דוד ולירון חלמיש ☺ שנינו בני 26

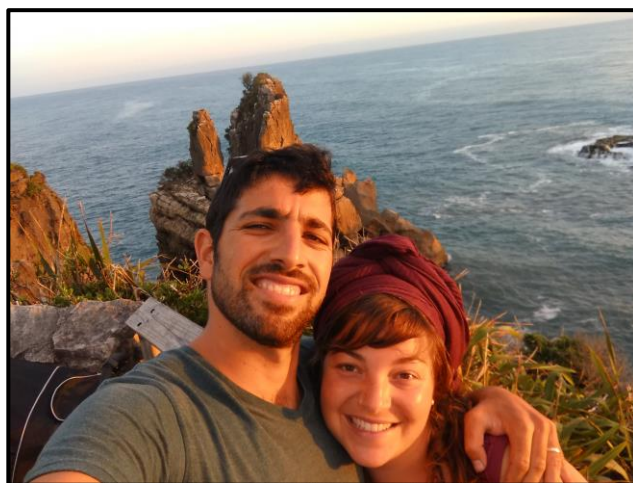
דוד גדל בגוש קטיף ביישוב עצמונה כיום הוריו גרים ביישוב שומריה. למד בישיבה תיכונית בדימונה והמשיך בישיבת הסדר באילת ואז התגייס לשירות קרבי ביחידת 'דובדבן'. כיום לומד לפסיכומטרי ועובד באבטחה. דוד הסכים לגור במשק בגלל הקרבה לים כי זה מזכיר לו את נוף ילדותו בגוש קטיף.

לירון, בת ניר עציון גאה, עשתה שירות לאומי שנה ראשונה בעכו בבה"ס ובשכונת מצוקה ושנה שניה בטבריה ובמושב הזורעים בפרוייקט 'והדרת' ועם הנוער של המושב. סיימה תואר בקריה האקדמית אונו ב'חינוך וחברה', גרה שנתיים בכפר סטודנטים ביישוב רימונים שבהרי בנימין ועבדה 5 שנים כמעצבת ומוכרת בסטודיו נריה- שמלות כלה בירושלים. עכשיו מחפשת עבודה מעניינת פה באיזור רעיונות יתקבלו בברכה ☺

אורון חרמון הכיר ביננו לאחר שפגש את דוד בטיול בדרום אמריקה ומשם הכל היסטוריה... התחתנו במשק לפני כמעט שנה, בדשא בבריכה, וכמובן שלא ויתרנו על הטרקטור כמו שכל בת משק חלמה מגיל צעיר.

הגענו לגור במשק אחרי שחזרנו מהגשמת חלום של ירח דבש בנוי זילנד ובמזרח. ידענו שבמשק יש שלושה נחת, נוף, ים וטבע וכמובן חברים, משפחה רבה וסבתא דבורה אגדית, ובקיצור "אנשים טובים באמצע הדרך..." אז היה לנו ברור שפה תהיה לנו נחיתה קלה וכיפית. אנחנו מקווים שבניר עציון נמצא את מקומנו הקבוע בע"ה.

אנחנו גרים בצריף של סבא מומו-מול מיכל ודני חרמון. מוזמנים לקפה ועוגה מפנקת תמיד :

ברכות ואיחולים

לחלי וקובי ברנשטיין
להולדת הנכדה

תמר

בת לניב ורבקה ברנשטיין

#####

לעדה ולנחמיה רסל
להולדת הנכדים

אלישע

בן לכרמל ומור רסל

גור

בן לאבנר וקרין רסל
נינים לאסתר ומרדכי רסל ז"ל

#####

לנעמה ויאיר מימון

לאילנה ודני בלכמן

לדבורה כהן

להולדת הבת-נכדה-נינה

הלל

נינה ליעקב (וילי) כהן ז"ל

#####

לראובן בן ארי
להולדת הנכד

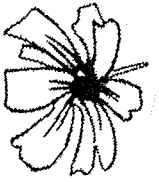
אייבי

בן ליובל ותמרה בן ארי

נכד לרותי בן ארי ז"ל

נין לאה וישראל בן ארי ז"ל

#####

למיכל ודני חרמון

להולדת הנכדה

שחר

בת לשירה ועמרי חמילבסקי

נינה לחנה והלל למפל ז"ל

#####

לרחל ועמרם כהן

למרים לוי

להולדת הנכדה - נינה

אמילי שמחה

בת לרות ואבי פרץ

נינה למשה לוי ז"ל

#####

ללו ואליעם טל

להולדת הבת

איילה שרה

#####

ללירון (בלכמן) ודוד חלמיש

ברוכים הבאים

וברכת התעורות בתוכנו!

לאסתי ויוסי בן דרור

להולדת הנכדה

סמדר הדסה

בת לאילת וחגי ספוקויני

#####

לדוד בן דוד

לנישואי הנכדה

שרית עם אור

בת לשלומית ויונתן שמיר

נכדה לעדינה בן דוד ז"ל

ליהודית בקרמן

לנישואי הנכד

עודד עם שרה

בן לרחלי ז"ל ובני לוי

נכד ליוסף בקרמן ז"ל

לכרמל רוזנברג

למיכאל גריידי

ברכות לגיוס לצה"ל

צאתכם לשלום ושובכם בשלום!

הספרייה שלנו מתחדשת

מיכל ארז

משק ניר עציון רואה בספרייה ערך תרבותי וקהילתי חשוב, ומבקש לשמר, לטפח ולעודד את השימוש בה, אצל ילדים ומבוגרים כאחד. לפני פסח התחלנו בניקוי, ארגון ושדרוג הספרייה-

הגיעה חברת ניקיון וניקתה באופן יסודי את הספרייה, ומיד לאחר מכן החל - הודות למתנדבים ומתנדבות שקדנים ושקדניות מקרב הנוער - פרויקט מחשוב הספרים בספרייה.

אנו רואים בפרויקט המחשוב פרויקט בעל חשיבות מהמעלה הראשונה, כיוון שהוא נועד להפוך את ספריית המשק לספרייה מודרנית, בה ינוהל מעקב ממוחשב של מלאי הספרים, ובסיומו ניתן יהיה, בלחיצת כפתור, לדעת איזה ספרים הושאלו ואיזה קיימים על המדף.

ואולם, נאלצנו להפסיק את עבודת המחשוב באמצע, מפאת מיעוט במחשבים ניידים, כח אדם וזמן (ערב חג הפסח).

מתוך כ-5,000 ספרים המצויים בספרייה - מוחשבו 1,700 בלבד.

כיוון שאנו רואים בשדרוג ומחשוב הספרייה פרויקט קהילתי-התנדבותי, נשמח לעזרת הציבור על מנת לסיים יחד את הפרויקט.

אנו זקוקים לעזרה בהקלדת נתוני ספרים למחשב, מיון ספרים לפי אל"ף-בי"ת ו/או לפי נושאים, סידור ספרים על המדף, הורדת עטיפות ישנות, הוצאת ארגזים מחוץ לספרייה וכיו"ב.

המשימות בספרייה דורשות עבודת צוות, ולכן נבקש לרכז את ההתנדבות לתאריכים מסוימים. בהתאם להיענות הציבור, במסגרת השאלון מודפס מוזמן לפנות למיכל 052-3134918 ייקבעו התאריכים הסופיים.

ערב התנדבות ראשון נקבע ליום רביעי, 9.5.18, כ"ד אייר, בשעה 20.45.

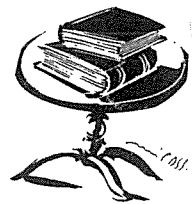
ערב ההתנדבות יכלול כיבוד קל, שתיה ומוזיקה, כדי להנעים את העבודה.

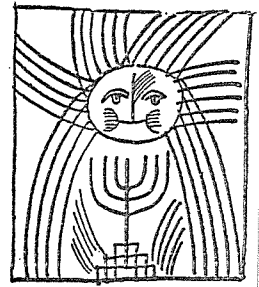
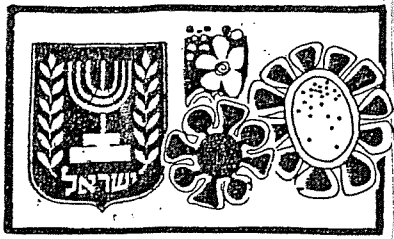
כל המעוניינים להגיע ולהירתם לפרויקט – יבורכו!

כל המעוניין לקבל שאלון מודפס מוזמן לפנות למיכל 052-3134918

למיכל, הרבה הערכה ותודה על העבודה שאת עושה בספרייה!

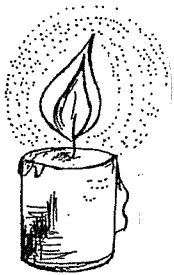

חמישה חודשים חלפו מאז עלון חנוכה... המון זמן. עלון לא יצא, כי הרושם שלנו הוא שהתעייפתם. לא מגיבים, לא כותבים וגם לא שואלים מתי ייצא העלון הבא. גם את העלון הנוכחי התקשינו להפיק בגלל מיעוט החומר שהגיע למערכת. אבל אנחנו מתעקשות, שבניר עציון ימשיך להיות עלון ויהי מה! בגלל הזמן הרב שחלף אין טעם להזכיר אירועים שהיו ונשכחו, ולכן נציין רק את אירועי חודש אייר.

בפרשת "אמור", אותה קראנו באחת השבתות האחרונות, מוזכרים שלושת הרגלים, ראש השנה ויום הכיפורים כחגי ישראל שאותם יש לחוג מידי שנה בשנה. לעומתם, חגי חודש אייר חדשים הם ואופיים לאומי יותר מאשר דתי. על אף שאנו, אנשי הציונות הדתית, נוהגים ביום העצמאות וביום ירושלים אמירת הלל ותפילה חגיגית. אמנם ל"ג בעומר מציין אירועים מלפני אלפיים שנה, אך יום העצמאות נולד רק ביום הקמת המדינה באייר תש"ח, ויום ירושלים 19 שנים לאחר מכן בשנת תשכ"ז.

מאמץ גדול נעשה ברמה הממלכתית לשוות ליום העצמאות ה- 70 למדינה אופי חגיגי ומרגש במיוחד. גם עלינו, כאן, בניר עציון עבר חודש אייר גדוש אירועים, דרמות והתרגשויות.

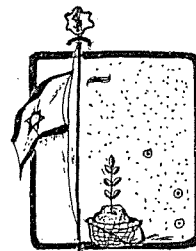

כתמיד, מכנסות עצרות הזיכרון לשואה ולגבורה (בכ"ז בניסן) ויום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה, קהל רב ואופיין מרטיט ונוגע בנימי הלב.

טקס יום השואה אורגן ע"י מיכל חרמון והתמקד בשאיפה לקיים תורה ומצוות, מסורת וערכים רוחניים גם בתוך התופת, למרות סיכון הנפשות הכרוך בכך. שרה וינקלר, ניצולת השואה, סיפרה על סידור ותפילין שהגיעו לידיה, בדרך לא דרך, בהיותה במחנה אושוויץ. זאב רייסמן הקריא את הנתונים המצמררים של המשלוחים בהם נשלחו בני משפחתו למחנות ההשמדה והדגיש, שכמעט אף אחד מהנשלחים לא שרד. הרב רונן לוביץ שילב בלימוד המשניות, שעסק בשאלה על מי מוטלת אחריות לחטא (בישול בשבת), פרק אקטואלי בדברו על משתפי הפעולה שהיו שותפים להשמדת היהודים, והתייחס בכך בעקיפין לחוק החדש והמביש שנחקק בפולין על מנת להכחיש זאת.

למחרת, יום כ"ז בניסן, התקיים טקס יזכור באנדרטה שליד בית העלמין. עמליה זוהר סיפרה את זיכרונותיה מהימים הקשים בהם נלקחו הוריה ללא שוב ואיך נאלצה, כילדה קטנה וגיבורה, לטפל באחיותיה הקטנות ולהציל אותן ואת עצמה מחרפת רעב. את סיפורה סיפרה עמליה גם במפגש שאירחו עדנה ואהוד גולדמן בדירתם. רבקה לוביץ, דיוויד ואדרת לקסנר, אלון והדר אופן ורועי הכהן נענו לבקשה ונפגשו לשיחות על השואה עם בני הנוער מימין אורד.

יום הזיכרון לחיילי צה"ל ולחללי פעולות האיבה נפתח בחוף הכרמל ביום ב' באייר, בשעות אחרי הצהריים, בטקס שהתקיים באנדרטה שמול עתלית. בטקס המכובד והמרגש הוקראו שמות כל הנופלים מאזורנו והרשימה ארוכה, ארוכה.... בני נוער הניחו זרים בשם כל אחד מיישובי המועצה. חבל שרק אחדים מאנשי ניר עציון מגיעים לטקס זה, שמגלם בתוכו סולידריות ואחוזה בין יישובית.

באותו ערב, לאחר הצפירה, נפתח הטקס במשק שאורגן ע"י ציקי דר, חלי ברנשטיין, יעל תורג'מן ומוריאל כהן. המצגת המרכזית יוחדה לזיכרונות חבריהם של הנופלים ושילבה בתוכה צחוק ודמעה גם יחד. בשני הטקסים הופיעה חבורת זמר שכללה את אפרת בן דרור, חנה בן ארי, אהוד גולדמן ויעל תורג'מן. וכתמיד, שולבו לצד פרקי תהילים, לימוד משניות ותפילות יזכור גם קטעי קריאה מרגשים.

בבוקר יום הזיכרון נאספו בני המשפחות והחברים לאזכרות בבית העלמין שלנו. יש מהמשפחות המקדימות את שעת האזכרה ליקירן, ויש הממתינות לשעת הצפירה 11.00. לצערנו, שילמנו במשך השנים מחיר כבד ומגרש החנייה במקום צר מלהכיל את כל הבאים. מצב זה דורש פתרון על ידי סלילת דרך גישה טבעית, המאפשרת יציאה מסודרת בימי הלוויות ואזכרות.

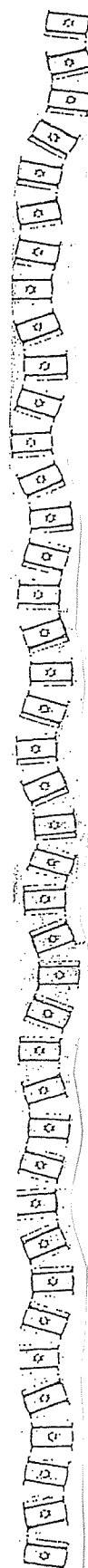

כבכל שנה קשה להכיל את היום, שראשיתו אזכרות בבתי העלמין ועמידת דום בצפירה, וסופו הנפת הדגל ושמיים מוארים בזיקוקים.

טקס המעבר בין יום הזיכרון לבין יום העצמאות בהשתתפות ילדי המשק ובני הנוער המקסימים שלנו, אורגן ע"י בנות השירות הלאומי תחיה והילה וע"י מדריכי הנוער עדנה ואהוד וכלל קטעי קריאה, נגינה ומופע דגלנות. ילדי הגנים החמודים רקדו על רחבת בית הכנסת בהנחייתה של חנה בן ארי. לאחר תפילת חג חגיגת בניצוחם של דיוויד לקסנר (חזן), אהוד גולדמן ואלעד גלזר (נגינה), התכנס הציבור לארוחת ערב על מגרש החנייה הצמוד לבית הכנסת. חווית האכילה במגרש הזכירה לוותיקים שבינינו נשכחות שכן המקום שימש כמגרש החתונות של רבים מאיתנו. על הארוחה שהיו בה טעמים עממיים: פלאפל, שווארמה והמבורגר ניצח ביד רמה וביעילות רבה יוסי עדן.

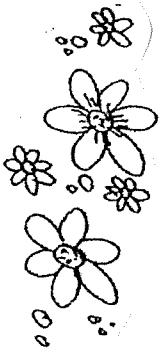
בהמשך הערב נהנינו ממופע רב גילאי שהוקדש לשבעים שנות המדינה. הבמאית אביטל (מורה לדרמה במקצועה) וחנה בן ארי הובילו ערב מגוון ועשיר של זמר, דרמה והומור. את המצגת של חיילי המשק בהווה ובעבר ערכה מירי יהלום. תודה גם לצוות הטכני וליוצרי התפאורה: משה דר, אורן נוה, עידית פרידמן, אריאל מלכה ושירה שפירא. (התנצלותנו אם שכחנו מישהו). קצרה היריעה מלכתוב את שמות כל המשתתפים והמופיעים בערב ויבואו כולם על הברכה.

מזג אוויר נעים ואביבי קידם את פני המשתתפים בתוכנית יום עצמאות עשירה שכללה טיול לחורשת הארבעים בהדרכת אלעד בן דרור, מתקנים מתנפחים ומשחקים על הדשא הגדול, פינת יצירה עם רחל ברמן ואוכל בשפע. הכל נעשה ברוחב יד ובאווירה טובה של "שבת אחים גם יחד". הרבה חברים ותושבים עבדו בתורנות ותרמו להצלחת כל האירועים. תודה לכולם.

מסיומט de אירוצי יום הצמאות הודיעה וצדת תרבות על סיוט תפקידה. תודה
והצרכה רבה נשלחת מכולנו לחבריה: חנה בן ארי, ניר שחר, אדית לקסנר ואריאל
מלכה. קשה יהיה להיכנס לנצחיתם הדדולות...

לצד השמחה ותחושת הגאווה שמעורר בכולנו יום העצמאות ה-70 למדינה, העכירה
דרמה סוערת ומיותרת את שמחת החג - בהיוודע העובדה, שבאותו יום ממש, יתקיים
בשדותינו "כנס העקורים" של ערביי הארץ הדורשים "זכות שיבה", שמשמעותה אחת:
חיסול מדינת ישראל. אנשי ניר עציון הנסערים גילו, לתדהמתם, שהכנס יתקיים באופן
חוקי ובאישור כל הגורמים המתאימים, ובתוכם בעלי תפקידים בכירים בניר עציון.

התנצלויות והסברים מאוחרים יותר (במכתבים לציבור מאת הוועד ומרכז המשק ובשיחת
חברים שהתקיימה ב-25.4 בנוכחות ראש המועצה כרמל סלע ורכז הביטחון גל יזרעאלי) על
כך, שנדרשו לסודיות מצד משטרת ישראל ולכן לא ניתן היה לשתף את הציבור במידע
הרגיעו את הרוחות ואפשרו לחברים שאיימו להתפטר מתפקידיהם לחזור בהם. אך דבר
לא שינה את התחושה המטרידה, שבמציאות הקיימת בניר עציון כיום חסרה שקיפות
וישנם דברים משמעותיים הנקבעים עבורנו מבלי ששואלים לרצוננו.
התארגנות ספונטנית הובילה להפגנת מחאה ליד צומת כלא 6 בצהרי יום העצמאות.

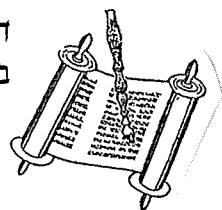

יוזמה מקומית לקיים, דווקא, באותה פיסת שדה עצמה מדורת ל"ג בעומר אזורית, נועדה
לתת תשובה ציונית הולמת להפגנת ה"עקורים" ולהצהיר שהקרקע היא שלנו כמו
שהמדינה כולה שלנו. את היוזמה הוביל יוסי עדן בשיתוף עם "חופים" והמועצה
האזורית. אולם מזג האוויר היבש שכלל רוחות עזות והאיסור מטעם שירותי הכבאות
להדליק מדורות בכל רחבי הארץ, ביטל את האירוע. בסופו של דבר התקיימו אירועי
החג כרגיל בתוך המשק: מדורה לקטנים שכללה הכנת פיתות, פינת יצירה עם רחל ברמן
המוכשרת והפעלה של "אבי המרקיד". מקום האוכל לא נפקד כמובן: צ'יפס, נקניקיות,
סלטים, שתייה וכמובן מרשמלו. את הפעילות לילדים הצעירים ארגנו למופת, אורי וייל
ואדית לקסנר.

המבוגרים שהצטרפו מאוחר יותר שרו בציבור עם דניאל זכאי. הילדים ובני הנוער נענו
לקריאה לא להדליק מדורות וחגגו בתוכנית אלטרנטיבית. למרות הנסיבות שהקשו על
האירועים המתוכננים היה הערב כולו שמח ומחמם לב לקטנים ולגדולים. תודה
למארגנים. ראוי לציין גם את יורם מאור אשר, מאחורי הקלעים, דאג להזמנות האוכל
מהמפעל כבכל שנה.

ביום שני, ח' בחודש אייר, הונחה אבן הפינה לבית המדרש על שם עוזד בן סירא הי"ד
במעמד רב עם זמרגש, בו נטלו חלק גם שר החינוך נפתלי בנט, קצינים וחיללים בחטיבת
הנח"ל. מאז נפילתו של עוזד שאפו הזרין, מרים ודוד, להנצחתו בדרך של לימוד תורה
ובשעה טובה הדבר יוצא, בע"ה, אל הפועל. את הערב הנחה מנחם יעקבי, שנמנה על צוות
החברים המלווה בהתנדבות את הפרויקט וכולל גם את רפי כהן וזרם מאור. מי יתן ויהא
בית המדרש מקום כינוס רוחני וערכי, כראוי למטרה שלשמה נועד.

יום ירושלים הנחגג לקראת סוף חודש אייר חותם חודש מורכב ועתיר רגשות, הנעים מתהומות העצב אל מרומי השמחה. חודש אשר הדגיש עבורנו כי גם כעבור 70 שנות עצמאות עדיין לא הגענו, לצערנו, אל המנוחה ואל הנחלה.

לצד החגים והטקסים קורים דברים חשובים גם בניר עציון. לאחר דחיות ועיכובים מאכזבים התכנסה, סוף סוף, הועדה המקומית במועצה האזורית חוף הכרמל ואישרה את תוכנית חלוקת המגרשים בניר עציון. לקבלת האישור קדמו, אפילו באותו היום, שעות של התרוצצות קדחתנית, שיחות ושכנועים שהביאו לתוצאה המיוחלת. קשה להפריז באנחת הרווחה שנשמעה בניר עציון בערבו של אותו יום לאור התחושה שיש פריצת דרך משמעותית. אישור התוכנית מאפשר התקדמות בשיוך הבתים לחברים וקליטה בפועל של המצטרפים אלינו.

ביום שישי כ"ו באייר, נערך ע"י ועדת קליטה והנהלת המשק כנס נקלטים באולם נוף כרמל, אליו הוזמנו כל התושבים, החברים ובני המשק. מטרת הכנס הייתה לפתוח באופן רשמי וחגיגי את תהליך הקליטה. המשתתפים שמעו את עיקרי הסכם הקליטה מפי עורך הדין רותם ליכטנשטיין המלווה את התהליך, הצגת תרשים המגרשים והסבר על תהליכי תכנון ע"י יורם מאור. ארנון רוזמרין סקר את התהליכים המרכזיים בניר עציון וניצן סלע, רכז המשק הציג את הפעילות המשקית. הרב רונן דיבר על האפיון הדתי קהילתי של ניר עציון. למשתתפים ניתנה אפשרות להציג שאלות ולהבין מהם השלבים הבאים בתהליך הקליטה הכוללים: רישום, תשלום "דמי רצינות", אבחון כלכלי והצבעה לחברות, בטרם יתחילו לבנות פה בית.

כנס הנקלטים הוא צעד חשוב לקיומה ולהתפתחותה של ניר עציון. נקווה שתהיה זו יריית הפתיחה לתהליך מוצלח.

אילן מאייר מחברת "אנשי דרך" הציג בפני הציבור את המתווה המסתמן לשינוי אורחות החיים בערב הסבר שהתקיים ביום ראשון 29.4. סימולציות שהוצגו הצביעו על שינויים במבנה התקציב העתידי ועל האפשרות להגדלת הכנסת המשפחה באמצעות תגמול עבור עבודה. בחודש מרץ ניתן לצד דף התקציב הרגיל גם "דף יבש" המדמה את התקציב של החברים לאחר החלת מודל השינוי. בימים אלה מתקיימים מפגשים נפרדים עם כל משפחה בהובלת אילן ואנשי החברה המאפשרים לכל בית אב להבין מה משמעות השינויים עבורו.

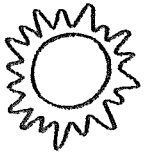

השבת פרשת "בהר" אירחו בני הנוצר ומספחותיהם, זו השנה השנייה, ילדים בעלי צרכים מיוחדים, מה שנקרא "שבת נח"ל". מטרת השבת הייתה "לאפשר למספחותיהם על הילדים הפואה מהטיפול היומיומי והאינטנסיבי, ולהעניק לילדים חוויות נופש מהנה והיכרות עם הקהילה". כ - 45 האורחים (ילדים ומלווים) התקבלו צ"י מארחיהם בכיכר ונהנו מפעילות עשירה הכוללת מתקנים מתנפחים על הדשא ביום שישי, קבלת שבת מוזיקלית ואירוח מכל האל. את השבת ארגנו בנות השירות האלומי תחיה והילה. ישר כוח!

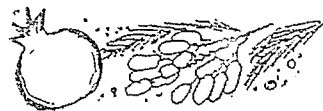

טיול לחברים בשכונת נחלאות עתיד להתקיים ב- 16.5 ומאורגן ע"י חדסה פרידמן. מדריך הטיול (שהדריך גם בטיול הקודם לנוח צדק) מבטיח לנרשמים: הליכה "בסמטאות המדהימות, סיפורי ירושלים של פעם, עדות, בתי כנסת, מסתורין וגורלות". הרשמה על גבי לוח המודעות.

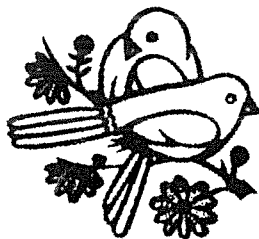

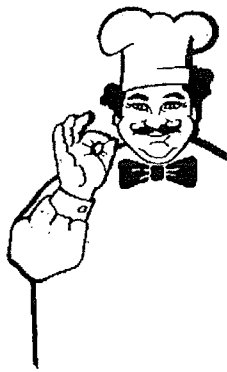
מוזג אוויר מתעתע פוקד אותנו באביב זה. תופעות שלא הורגלנו אליהן בעבר: חמסינים מעיקים וימי גשמים לסירוגין מחייבים הקשבה לחזאים יותר מאי פעם. שיטפונות ענק גבו לפני שבועיים באופן טרגי את חייהם של עשרה צעירים ממכירת "בני ציון" בתל אביב. אפילו היום, ביום סגירתו של העלון לדפוס ירדו אצלנו גשמים חזקים ומפתיעים, בהתחשב בכך שאנו כבר בחודש מאי! "מוזג האוויר השתגע" ... האם זהו המלקוש, או שצפויים גשמים נוספים בקרוב? מכל מקום, לא ניתן עדיין לסכם את כמות הגשם שירד אצלנו השנה.

בסוף השבוע הקרוב נציין את תום ימי ספירת העומר ונחוג את חג השבועות. שלא כישובים הכפריים החילוניים, איננו שמים דגש באופן ציבורי על טקסי חג הקציר והבאת הביכורים, אלא על חג מתן תורה ומציינים אותו בבית הכנסת בתיקון ליל שבועות, בקריאת מגילת רות ועשרת הדברות ובבית מקושט בירק ושופע מאכלי חלב וגבינה. חג שמח!

בשעה טובה שרון טל עברה לביתה החדש (בית מיכאלי לשעבר) וגם גלית זוהר עוברת בימים אלה לבית הקבע שלה (בית יוני ואושרה גריידי לשעבר). מאחלים להן הרבה הנאה ושמחה מהבתים המחודשים והיפים!

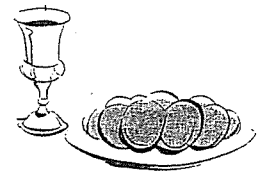

666 עיסה

מתכונים יפואסיים

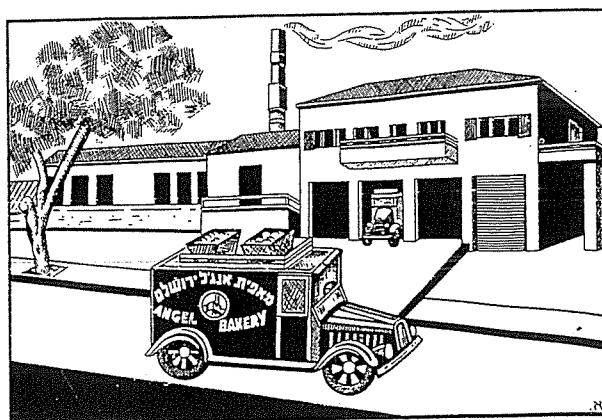
מתוך הספר יפואסי של מאסא

לחמניות או חלות לשבת

משפחת אנג'ל יושבת בירושלים זה שמונה דורות אך בענף האפייה היא עוסקת שני דורות בלבד. מוצא המשפחה מספרד. בשנת 1926, רכש סלומון אנג'ל, יבואן קמח, מאפייה ירושלמית שפשטה את הרגל. בימים ההם היו סוס ועגלה מובילים את הלחם מהמאפייה שבשכונת בית וגן לשכונות האחרות, ובעיקר לבית הכרם. כשחלה העגלון לא היו בעיות למלא את מקומו: הסוס ידע את דרכו והיה נעצר ליד כל בית לקוח. מסורת היא במאפיית אנג'ל לקבל פני כל אורח רם מעלה בלחם ומלח בשערי העיר. לכבוד אירוע כזה נאפית חלה גדולה. האורח מקבל אותה על מגש כסף ורוב העיר נושא ברכה לכבודו.

1. לערבב את השמרים, הסוכר והמלח ב-1/3 כוס מים פושרים.	50 גר' שמרים
1 כף סוכר
1 כפית מלח
2. להכניס את הקמח לקערה גדולה, לצור בו גומה ולצקת לתוכה את תערובת השמרים, להוסיף את השמן ושארית המים וללוש לבצק חלק וגמיש.	1 1/3 כוסות מים פושרים
1 ק"ג קמח רגיל
1/2 כוס שמן
3. לכסות את הבצק ולהתפיחו במקום חמים, עד שייכפיל את נפחו.	1 ביצה טרופה
גרגרי פרג, זרעוני שומשום
או קצח (צ'רנסקה)
4. לצור מהבצק גלילים שקוטרם כ-2 ס"מ ואורכם כ-14 ס"מ, ולקשור לולאה מכל גליל.	
5. לצפות את הלחמניות בביצה טרופה, ולפזר זרעונים.	
6. להתפיחן שוב לחצי שעה.	
7. לאפות אותן עד שיזהיבו בתנור שחומם מראש לחום בינוני גבוה (200 מעלות צלסיוס).	

בלינצ'ס "המלך דוד" / חביתיות גבינה

מלון "המלך דוד" – היסטוריה בהתהוותה. חתימותיהם של גדולי עולם – לרבות צ'רצ'יל, אלנבי, הרברט סמואל, קרטר וסאדאת – מתנוססות בספר הזהב של המלון. מחלונות המלון נשקפים חומות ירושלים, מגדל דוד והר ציון. אורחי המלון נהנים מהנוף ומהבלינצ'ס.

1. לטרוף את הביצים ולערבבן עם החלב, השמן והמלח.	הבלילה
2. להוסיף בהדרגה את הקמח ולערבב, עד שמתקבלת בלילה חלקה. להשהות כשעה.	2 ביצים
1/2 כוס חלב
1/2 כוס מים
3. לשמן מחבת טפלון במעט שמן (רק בפעם הראשונה) לחמם אותה על אש בינונית ולצקת לתוכה שכבה דקה מהבלילה, שתכסה את קרקעיתה.	1 כף שמן
קורט מלח
1 כוס קמח
4. לטגן דקות מספר עד שנראות בועות על החביתיות, ולהפכה על משטח העבודה, להמשיך לטגן, באותו אופן, את שארית הבלילה.	המלית
250 גר' גבינה לבנה 9%
100 גר' גבינה לבנה מסוג כנען
50 גר' צימוקים
1 חלמון ביצה
1 כפית סוכר
1/2 קליפת לימון מגוררת
1-2 כפות קמח
5. לערבב את כל חומרי המילית.	שמן או מרגרינה לטיגון
גביע שמנת רגילה
6. למרוח מהמילית על כל חביתי עד לשוליים, לקפל מצד ימין מעל המילית ואח"כ מצד שמאל. לגלג מלמטה כלפי מעלה עד שנוצר גליל.	
7. את החביתיות הממולאות לטגן בשמן אן במרגרינה, או לאפותן בתנור שחומם מראש לחום בינוני, עד שמתקבל גוון זהוב.	
8. להגיש חם – עם שמנת רגילה.	

צילום: יגאל רזן

צילום: יגאל רזן